

talaia

agrupació excursionista
VILANOVA I LA GELTRÚ

A.E. TALAIA
BIBLIOTECA
ARXIU

REVISTA D'EXCURSIONISME

GENER-FEBRER-MARÇ 99 - Núm. 263

TECNICS

AIGUA

LLUM

GAS

CALEFACCIÓ

REPARACIÓ D'ESCALFADORS

Picapedrers, 3 - Tel. 93 814 32 46
VILANOVA I LA GELTRÚ

NOUS
CURSOS

MATRÍCULA
GRATUÏTA!!!

CURSOS HOMOLOGATS PER L'A.E.C.E.I.

Introducció als ordinadors

MSDOS - Windows 3.11 - Windows 95

OFIMÀTICA: Word - Excel - Access - Powerpoint

PROGRAMACIÓ: C - Pascal - Visual Basic - Basic
C++ - Delphi

DISSENY: AutoCAD - PageMaker - CorelDraw -
3D Studio - Photoshop

MECANOGRAFIA: per ordinador i convencional

Classes particulars i per a empreses: i, a més,
CURS AVANÇAT A LA XARXA INTERNET

BEEP

ORDENADORES

Concessionari oficial:

EPSON **COMPAQ** TOSHIBA **ZENITH** RICOH

Tota classe de consumibles
i material d'informàtica

C. de l'Aigua, 14
Tel. 93 814 12 96
08800 Vilanova i la Geltrú

**LA TEVA PASSIÓ: ELS ESPORTS I L'AVENTURA...
I LA NOSTRA: SATISFER-TE**

Av. Tarragona, 58 - Tel. 93 890 21 93
La Parellada, 53 - Tel. 93 892 22 33
Vall del Castell, 16 - Tel. 93 890 36 51
08720 VILAFRANCA DEL PENEDES

FEROPTICA

Professionals de la visió

EL PERQUÈ DE LA QUALITAT
EL PERQUÈ DE LA VARIETAT
EL PERQUÈ DE MOLT MÉS

**LA PARELLA DE VIDRES DE
SOL GRADUATS 4.900 PTES.**

c/. **CAPUTXINS, 36**
VILANOVA I LA GELTRÚ

**ELS VOSTRES RODETS
FOTOGRAFICS REVELATS EN 1 H.**

VIDRES VILANOVA

roure

TALLER D'ALUMINI I VIDRE

Av. Eduard Toldrà, 73
Tel. 93 893 61 34
Fax 93 893 17 96

OFICINES I VENDA

Pare Garí, 41 - Sant Onofre, 45
Tels. 93 893 15 92 - 93 893 87 07
Fax 93 893 17 99

NO LIMITS

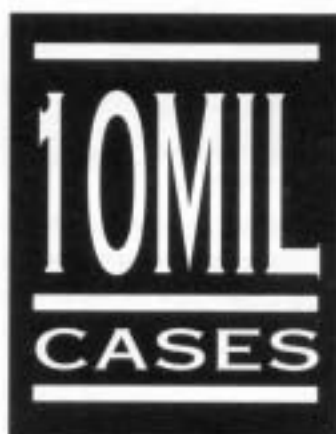
S P O R T

Passió per l'esport

T'equipem amb les millors marques

Vilanova i la Geltrú
Rbla. Ventosa, 3-5
Tel. 93 815 50 98

Vilafranca del Penedès
C/ Santa Digna, 3-5
Tel. 93 817 21 50

*Les millors finques
al millor preu*

C/ Manuel de Cabanyes, 14 (a 59 m de Correus) - Tel. 93 814 43 33 - VILANOVA I LA GELTRÚ

Carrer Comerç, 4
Tel. 93 893 12 57
08800 Vilanova i la Geltrú
CIF G-58124702
<http://www.teleline.es/personal/aetalaia>
e-mail: aetalaia@suport.org

Adherida a:
Federació d'Entitats
Excursionistes de Catalunya
Federació Catalana
d'Espeleologia
Federació Catalana
d'Esports d'Hivern
Federació Catalana de
Càmping i Caravàning

AGRUPACIÓ EXCURSIONISTA TALAIA

REVISTA D'EXCURSIONISME

GENER - FEBRER - MARÇ 1999 • Nº 263

EDITORS
Agrupació Excursionista
Talaia

PRESIDENT
Salvador Butí i Papiol

SECRETARI
Agustí Poch i Parés

CONSELL DE REDACCIÓ
Josep Blanes i Minguez
Salvador Butí i Papiol
Blanca Forgas i Puigvert
Carles González i Nogués
Agustí Poch i Parés
Joan Raventós i Hill
Jordi Vidal i Simon

IMPRESSIÓ
Gràfiques Llopart
Sant Antoni, 63
Sant Sadurní d'Anoia
Tel. 93 891 03 12
DIPÒSIT LEGAL
B-24.619-90
PREU DE VENDA
500 PTA
TIRATGE
600 exemplars

Foto portada: Les espectaculars formes de les acolorides roques
d'ocres i vermells al "Colorado provençal" (Apt - Provença)
Autoria: Salvador Butí

Els articles publicats en aquesta revista expressen l'opinió dels autors i no reflecteixen necessàriament la de la Junta Directiva de l'Agrupació ni la del Consell de Redacció. En tot cas, l'A.E. Talaia donarà a conèixer el seu parer a través de les editorials o en articles o notes signades per la

Els articles que apareguin en aquesta revista podran ser reproduïts, total o parcialment, sempre que es mencionin el nom de la revista, el títol de l'article i el nom de l'autor o autors.

Normativa per publicar articles a la revista Talaia

Els socis, amics i col·laboradors que vulguin publicar articles en aquesta revista, caldrà que tinguin en compte les qüestions següents:

El tema de l'article cal que estigui relacionat amb les activitats pròpies de l'AE Talaia.

Els articles han de ser inèdits i escrits correctament en català, en suport magnètic (disquet PC) amb indicació del programa i versió. S'adjuntarà al disquet una còpia impresa en paper on s'indicarà el títol de l'article i el nom i cognoms (o pseudònim) de l'autoria. En casos excepcionals, s'acceptaran articles escrits a màquina, en fulls DIN-A4 i a doble espai.

Els articles, amb les seves il·lustracions, no podran sobrepassar l'extensió màxima de 5 pàgines.

El nombre màxim d'il·lustracions per article no serà superior a 10.

Les il·lustracions fotogràfiques (en paper o diapositiva) hauran de tenir una bona definició. Els peus de les il·lustracions i el nom de l'autor/a aniran escrits en un full a part, precedits d'un número que es repetirà al dors de la il·lustració corresponent.

Els articles s'hauran de lliurar al Consell de Redacció o a la Secretaria de l'entitat, com a molt a final del segon mes de cada trimestre: febrer, maig, agost o novembre.

En conveni amb:

Generalitat de Catalunya
Departament de Benestar Social

AJUNTAMENT DE
VILANOVA I LA GELTRÚ

Federació d'Entitats
Excursionistes de Catalunya

SUMARI

- 5 EDITORIAL
Equip de Redacció
- 6 PROJECTES DE LA NOVA JUNTA DE L'ENTITAT
La Junta
- 8 EL PAIS DELS OCRES
Salvador Butí
- 10 PROJECTE D'INFANTS I JOVES, ENDAVANT!
Grup d'Infants i Joves
- 11 XI CAMINADA POPULAR DE VILANOVA I LA GELTRÚ
Josep Blanes
- 15 PER LES SERRES DE L'ALT GAIÀ
Antoni Ordovàs
- 17 L'IGLÚ-PALAU DE NEU I... POCA COSA MÉS
Margarida Carbonell
- 18 41a. MARXA SOCIAL D'ORIENTACIÓ PER DESCRIPCIÓ
Blanca Forgas
- 27 El hobby d'aquest hivern (34) LES BÒBILES I ELS FORNS D'OBRA
Joan Lluís Sivil
- 30 MOMENTS D'UN ESCALADOR
Mago
- 32 CRÒNICA DEL COTARRO TALAIENC
Equip de Redacció
- 37 ACTIVITATS DEL G.E.A.M. 1998
G.E.A.M.
- 38 OLORS, SONS I IMATGES DEL NEPAL
Andreu Ferrer
- 41 L'entrevista: JOAN RODRÍGUEZ
Josep Blanes
- 46 GR-3: La Catalunya interior L'ESTANY - SANT PERE DE FERRERONS - MOIÀ
M. Carme Barceló
- 49 GR-3: La Catalunya interior MOIÀ - SANT PERE DE MARFÀ - MONISTROL DE CALDERS
Agustí Poch
- 52 GR-3: La Catalunya interior MONISTROL DE CALDERS - SANT FRUITÓS DE BAGES
Agustí Poch
- 56 GR-3: La Catalunya interior SANT JOAN DE VILATORRADA - CAMPS
Agustí Poch

editorial

Ja feia temps que insistíem a la FEEC que calia fer alguna cosa per les marxes. D'uns anys ençà, moltes han desaparegut, començant per la de Regularitat de Catalunya; d'altres han sobreviscut amb una participació mínima i els organitzadors ja estaven plantejant de plegar. Sembla que la marxa de la Talaia encara té bona salut, però arreu les caminades populars, les curses i les caminades de resistència han anat escombrant les marxes de regularitat i orientació. Els motius poden ser diversos i ara no és el moment d'analitzar-los, però el que és evident és que s'havia de fer alguna cosa.

I s'ha fet: la Copa Catalana de Marxes Tècniques Regulades que aquest any ha posat en funcionament la federació i en la qual la nostra marxa està integrada juntament amb altres sis.

La idea és clara, incentivar la participació de marxadors de fora de la zona on es realitza la prova mitjançant una classificació que considera la participació durant l'any en les diferents proves a nivell individual, d'entitats i de vegueries.

No sabem si serà la solució, però sí que és un pas positiu, un fer alguna cosa, una resposta a un problema. L'èxit depèn una mica de tots, com sempre, i des d'aquí animem a la participació. La copa suposa un canvi d'actitud de la FEEC cap al món de les marxes que ens plau i al qual no estàvem avesats.

PROJECTES DE LA NOVA JUNTA DE L'ENTITAT

Amb la nova junta iniciem una nova etapa. Feia 10 anys que, sense gaires canvis, un grup de persones s'havien fet càrrec de portar les regnes de la Talaia. Han estat anys de renovació, consolidació del patrimoni, inici de noves activitats, etc. Durant aquest temps s'ha fet molta feina, però també s'ha anat produint un desgast, per altra part normal, en algunes persones i calia una profunda renovació.

No tothom ha canviat. Per exemple, continua presidint la junta la mateixa persona, però això no treu intensitat a la renovació; es tracta, simplement, de fer un canvi sense trencament i aconseguir que les noves incorporacions adquireixin plenament el ritme i, en poc temps, es produeixi una redistribució de càrrecs per tal de culminar el procés.

El dia de l'assemblea, la nova junta va exposar un projecte d'actuació que podeu llegir tot seguit.

Molta sort amb l'ajuda de tots.

Salvador Butí

Les línies de treball de la nova junta es basen en el que estableixen els estatuts de l'entitat en el seu article 39: "La Junta Directiva serà l'òrgan de govern, representació i administració de l'entitat i la seva missió serà promoure, dirigir i executar les activitats de l'A. E. Talaia, així com gestionar el seu funcionament d'acord amb l'objectiu social i els acords de l'Assemblea General.", a més de la reactivació de la Talaia com a entitat representativa de l'excursionisme vilanoví i dels interessos dels seus as-

sociats i se centren en la promoció dels següents punts:

GESTIÓ ADMINISTRATIVA

Es modernitzaran els processos informàtics de gestió de dades amb la incorporació de programes actuals de gestió de socis, comptabilitat, etc.

Es racionalitzarà la gestió dels documents administratius. Entre altres mesures previstes, es constituirà un sistema de registre d'entrades i sortides de correspondència i es fixaran uns nous criteris d'arxiu.

S'establirà un torn entre els integrants de la nova junta per tal que diàriament hi hagi, com a mínim, un membre de junta a la Talaia que pugui atendre les qüestions que puguin anar sorgint. Es mantindrà el servei de secretaria els dilluns, dimecres i divendres de cada setmana.

GESTIÓ DEL LOCAL SOCIAL

Un objectiu important de la junta és la finalització del màxim nombre d'obres previstes amb l'objectiu d'ampliar i millorar l'espai útil del local.

Perquè això sigui possible, es crearà una sotspresidència de local i obres que vetllarà per l'estat de les obres i treballarà amb l'objectiu d'agilitar-les i enllestir-les.

Ja que la hipoteca per a la compra del local es troba a la meitat del temps previst i que la perspectiva futura sembla que sigui de baixos interessos, es contemplarà la possibilitat de demanar una nova hipoteca per poder acabar les obres.

Bar. El funcionament del bar ha de contribuir a millorar la vida social de l'entitat, per això, la nova junta treballarà per a la finalització de l'acordionament del bar i s'encarregarà de buscar una persona amb qui pactar la seva gestió.

Refugi Baldric. El lloguer del refugi finalitza; tot i això, fins al mes de març de l'any 2000 en podrem fer ús. La nova junta es planteja la possibilitat de trobar-ne un altre, sempre dintre de les possibilitats econòmiques de l'entitat.

GESTIÓ ECONÒMICA

Dos objectius de vital importància per al nou equip són la racionalització de les despeses i la recerca de nous recursos econòmics. Es pretén que totes les activitats es realitzin amb recursos generats o recaptats per elles mateixes. L'acord amb empreses i institucions pot ser una via de patrocini dels serveis, actes o activitats organitzats per la Talaia. D'altra banda, s'adoptarà una política de captació de subvencions que intentarà recollir el màxim de recursos.

OFERTA D'ACTIVITATS I SERVEIS

Cal augmentar el nombre de socis i ampliar i millorar l'oferta d'activitats i de serveis. El nou equip prendrà una sèrie de mesures encaminades a aconseguir-ho.

Amb l'objectiu de difondre l'excursionisme entre els infants i els joves, en aquests moments, la franja més reduïda de socis de la Talaia, es crearà una sotspresidència de Joventut i Promoció i una secció d'Infants i Joves que s'ocuparan d'impulsar les

activitats adreçades a aquest col·lectiu. Es crearan uns objectius pedagògics que regiran el treball de la secció infantil i juvenil i que tindran en compte, sobretot, la formació i la integració en l'entitat i en l'excursionisme dels nois i noies que participin en les seves activitats.

També es potenciarien les seccions de Muntanya i d'Esquí amb l'objectiu de poder oferir més i millors activitats i serveis als associats i cobrir l'espai que hi ha entre les activitats més tècniques i la resta.

La nova junta potenciarà les activitats organitzades des de les seccions i posarà a la seva disposició la infraestructura de què disposa l'entitat.

S'impulsarà la formació tècnica dels socis que puguin transmetre coneixements als altres socis que participin en les seves activitats.

Es potenciarà i millorarà el servei de lloguer de material difonent, centralitzant i informatitzant la seva gestió.

Tot i que la nostra activitat, en la majoria dels casos, no es fa a Vilanova, volem ser una entitat plenament vilanovina. Amb aquesta finalitat, s'impulsaran especialment les activitats que es desenvolupen a l'entorn de la ciutat com ara la Caminada Popular, el Carnaval, les activitats dels Amics de la Sardana, la Marxa d'Orientació per Descripció, etc. També s'intentaran organitzar activitats extraordinàries obertes a la ciutadania de Vilanova (cicles de cinema de muntanya, cursos de fotografia, etc.), a part de les activitats que ja s'organitzen periòdicament.

MEDI AMBIENT

Com a entitat excursionista, la Talaia ha de tenir una posició compromesa davant de qualsevol agressió al medi natural, on es desenvolupa la major part de la seva activitat, i ha de vetllar per la conservació de l'entorn en general i sobretot a Vilanova.

En totes les nostres activitats hem de promoure la sensibilització dels participants cap als temes relacionats amb el medi natural i el seu equilibri. Es fomentaran, especialment, les activitats, conferències, projeccions, exposicions, etc. que transmetin un major coneixement de l'entorn natural i que en promoguin la seva defensa i conservació.

DIFUSIÓ I INFORMACIÓ

Revista de la Talaia. La revista de la Talaia, que constitueix el principal mitjà de comunicació amb els socis, estarà gestionada per un Consell de Redacció ja en funcionament, que passarà a dependre directament de la Junta. Les principals línies del Consell de Redacció de la revista seran oferir continguts plurals i d'actualitat, millorar els calendaris d'edició i trama, actualitzar el disseny, format i procés tècnic, augmentar l'autofinançament amb aportacions publicitàries, disminuir el cost d'edició, etc.

Internet. S'ampliarà i actualitzarà periòdicament la informació de la pàgina web de la Talaia. S'aprofitaran els recursos informàtics per difondre informació als socis que tinguin adreça electrònica.

Mitjans de comunicació. Un dels objectius de la nova junta serà

l'augment de la presència de les activitats de la Talaia en els mitjans de comunicació. És necessari treballar en aquest sentit perquè l'excursionisme a Vilanova, com a activitat esportiva i cultural, tingui el ressò que mereix.

Per aconseguir aquest objectiu, hi haurà una vocalia de premsa que s'encarregarà de fer arribar la informació de les nostres activitats a tots els mitjans de comunicació que calgui.

S'editarà un fulletó per donar a conèixer l'entitat i les seves activitats.

Es continuarà enviant la circular mensual d'activitats als socis amb la informació de les activitats de la Talaia i altres informacions d'interès per al nostre col·lectiu.

Biblioteca i arxius. La biblioteca i l'arxiu de la Talaia passaran a dependre directament de la Junta. S'actualitzaran els criteris d'arxiu dels llibres, els documents i les fotografies perquè siguin fàcilment consultables. S'establirà un sistema de préstec i es nomenarà un grup de persones que s'encarregarà de la gestió de la biblioteca. S'ampliarà el fons bibliogràfic i es fomentarà l'intercanvi amb altres publicacions i editorials.

SECCIONS I COMISSIONS

Dependran directament de la junta el Grup de Marxes i Caminades, la Comissió de Carnaval i altres grups que puguin sorgir en el futur.

S'estudiarà la possibilitat de crear nous grups que puguin promociionar noves modalitats esportives de muntanya.

EL PAÍS DELS OCRES

Si ens imaginem una excursió que transcorri per un camí entre el bosc, més o menys espès, amb petites pujades i baixades, que de tant en tant passa per una masia, probablement arruïnada, i que potser travessarà un torrent amb una mica d'aigua que si estem de sort estarà una mica neta, estareu d'acord amb mi en que seria una excursió que hem fet moltes vegades i que està bé, però que en una sortida, en un itinerari hi voleu alguna cosa més.

El que és això de més depèn de cada preferència, però un bon salt d'aigua, una carena amb àmplies vistes sobre el pla i les muntanyes més altes del fons, un castell

o una ermita carregats d'història, poden ser uns bons elements per animar un itinerari. A vegades, els elements engrescadors poden ser més espectaculars: una baixada per un barranc, o més subtils, unes roques amb formes estranyes, o encara més, el fet diferenciador, potser l'època de l'any, les flors del camí o les sentors de la muntanya. Una passejada per entre uns camps cultivats d'arbres fruiters, a l'hivern, pot ser molt avorrida, però si són cirerers i és el principi de la primavera pot ser quelcom sublim.

És tot això, per aquesta quasi il·limitada quantitat de raons, que fa que continuem sortint d'excursió amb

tota la il·lusió, i mira que fa anys que ens movem per aquestes muntanyes i poques vegades hem arribat a casa decebuts.

Sovint aprofitem les vacances per sortir una mica més lluny, per intentar ampliar els horitzons d'aquesta petita però intensa terra nostra. El lloc que em proposo explicar està situat a la Provença, país germà tan proper i a la vegada tan allunyat i que poques vegades ens ha defraudat.

El lloc concret de la Provença en el que ens situem està al nord de les muntanyes del Luberon, prop de la vila d'Apt (Apt en francès), una

Poble de Roussillon, capital de la zona dels ocres. Foto: Salvador Butí

Cirerers florits a prop d'Apt. Foto: Salvador Butí

vall que avui no suporta grans vies de comunicació, però per la qual, en època romana, passava la via Domitia, que, per cert, es pot recórrer en molts trams.

L'atractiu del lloc és el color i la forma, però no el color de les flors i de la vegetació, sinó el de les terres i les formes que aquestes agafen.

A prop d'Apt, hi havia, a principis de segle, una gran activitat minera en relació als ocre. El terreny sil·lic dels turons està impregnat d'òxids i d'hidròxids de ferro amb diferents graus d'hidratació que poden agafar totes les tonalitats, des del groc al vermell més intens, passant per tota la gamma. Aquests ocre, després d'haver-los separat de la sorra sil·lica per acció de l'aigua, primer per corrents i després per sedimentació, eren exportats a tot el món per fabricar pintures.

Els acrílics actuals els han fet la llesca i ara l'activitat és purament

"El Colorado Provençal" amb capricioses formes del rocam. Foto: Salvador Butí

testimonial però de tot això n'han quedat canteres abandonades en les que l'interès econòmic pels ocre s'ha convertit en interès turístic pels colors i en uns llocs que paga la pena conèixer.

Per extreure el mineral de la

mena en segons quins llocs hi havia galeries, però en altres es feia a cel obert amb aigua a pressió i la portava riu avall on es recollia. El resultat ha estat que les parets no solament tenen unes coloracions sorprenents sinó que a la vegada tenen unes formes extravagants, les típiques fades encantades però vestides de carnaval. Tot plegat fa que una excursió per aquestes canteres sigui inolvidable.

Es poden fer diversos itineraris, tot despen del temps i les ganes de caminar, encara que no val dir el temps que es pot tardar, ja que la major

part del trajecte hom se'l passa barrant i fotografiant. La zona no es desconeix, al contrari, hi ha molts itineraris marcats fins i tot una GR i difícilment tens la sensació d'estar perdut per la muntanya, sobretot en diumenges i dies de vacances. Hi ha organitzats aparcaments i tota una colla de muntatges que intenten que a més d'una bona impressió tornis a casa amb els menys francs possibles.

Si per casualitat us decidiu anar-hi per setmana santa, es a dir a principis de la primavera, podreu comprovar que els colors no solament estan a la pedra, ja que la comarca d'Apt és una gran productora de cireres i per tot proliferen els camps de cirerers en flor, un espectacle com pocs, una combinació exquisida.

Els dos centre principals dels ocre de la zona estan a Roussillon, petit poblet situat sobre una roca de colors, tot pintat d'ocre i molt arreglat a l'entorn del qual hi ha antigues mines amb penyasegats i sobre tot la zona situada a la vora del poblet de Rustel que anomenen "El Colorado Provençal" i on es poden fer les millors excursions.

Sembla que parlem d'un lloc allunyat, però està tant sols a sis hores de cotxe si en fem servir una per descansar i menjar. Cal anar per autopista fins Avinyó. Apt està a uns 60 Km en direcció est per la carretera N-100. A més, molt a prop, hi ha l'abadia de Senanques, el parc natural del Luberon, la Font de Vaucluse, els camps de lavandes, el priorat de Ganagobie, el mont Ventoux (Ventoux en francès)...

"El Colorado Provençal". Zona de les fades. Foto: Salvador Butí

PROJECTE D'INFANTS I JOVES, ENDAVANT!

Estem molt engrescats!!! Si, sí, no us ho prengueu en broma... i ens fa tanta il·lusió el projecte que tenim entre mans, que hem decidit explicar-vos-el fil per randa en aquest punt nostre de comunicació de tots nosaltres, membres de l'A.E. Talaia.

-Però... el què??? -estareu pensant... Doncs el PROJECTE D'INFANTS I JOVES DE LA TALAIA!!!

Fa uns quants mesos, ens vam començar a moure per formar un grup on tinguessin cabuda els més joves de la Talaia, així que ens vam posar a treballar de valent. Es varen crear grups de treball de temàtica diferent. El grup del qual estem més orgullosos és el de creació dels objectius pedagògics que regiran les nostres activitats. Pensem que és molt important educar els nois i les noies i al mateix temps fer-los conèixer el nostre entorn per mitjà de les activitats de muntanya.

El grup de monitors s'ha anat ampliant moltíssim (encara estem oberts a noves incorporacions). El que ens falta ara són nois i noies, que per començar seran de 12 a 18 anys, ja que de moment, i per saber com funcionarà el grup, ens hem plantejat, juntament amb el GET, la primera activitat amb nois i noies d'aquestes edats: una sortida d'espeleologia el dia 16 de maig.

Us preguntareu el perquè d'aquesta franja d'edat... Això és fruit d'una col·laboració que hem establert amb els esplais de Vilanova i la Geltrú. Tot parlant amb ells, vam pensar que si uníem els nostres esforços podríem preparar excursions que d'altra manera suposarien un gran esforç per part de cada centre d'esplai, ja que normalment no hi ha temps de preparar les sortides sobre el terreny, no es tenen suficients nois i noies per muntar un autocar o bé no es té la preparació tècnica adequada.

La idea ens va semblar fantàstica a tots, i així estem... amb moltes ganes de fer coses i tirar el projecte endavant.

Ara, la pilota la teniu al vostre camp (nosaltres no deixarem de treballar).

Voleu ser monitors del grup de joves de la Talaia ??? I, ep joves! Us apunteu a la moguda ??? Us hi esperem!!!

Ens agradaria que aquest escrit se'l llegís el nombre més gran possible de persones, així que... **FES CÓRRER LA VEU!**

Grup d'Infants i Joves de l'A.E. Talaia

*Caminada
popular*

XI CAMINADA POPULAR DE VILANOVA I LA GELTRÚ

A can Girona del Camí, fent marrada

Els qui organitzen aquesta caminada, cada vegada s'han d'esprèmer més el magí per dotar l'itinerari d'algun atractiu nou o d'algun indret o camí que no s'hagi trepitjat en altres edicions, o bé sigui una troballa com a lloc poc freqüentat pels excursionistes habituals, alhora que s'intenten evitar -cada vegada és més complicat- les múltiples

zones urbanitzades que ens estan creixent per tot arreu. Enguany, tot i que el recorregut coincideix en alguns sectors amb la Caminada del 92, toca punts on no ha sigut habitual anar, com el mas de Pasqualí i Vilanoveta.

I ja ens teniu, el darrer diumenge de gener, concentrats davant el

local social de la Talaia, al carrer del Comerç, i a l'immediata plaça de les Cols, amb cara de son, fent cua a la taula de l'organització per abonar la inscripció, recollir el paperam i saludar els més tocatardans. Si no m'erro, al final, hi havien, oficialment, 412 inscrits i, possiblement, alguns es deurien d'afegir més endavant. Proporcionalment a l'assistència humana, un infinit nombre de gossos acompanyaven als seus respectius propietaris. Algú va murmurar en veu baixa, perquè no li aviesin els gossos, que potser caldria l'any vinent inscriure'ls i fer-los pagar la quota corresponent.

Com que no hi havia coets per donar la sortida i no volíem donar un ensurt als veïns, ho anunciarem pels altaveus, però ja n'hi havia d'impacients que havien salpat carrer Caputxins avall. Travessar la carretera i el pas sota la via del tren, fou una manera d'arribar a la platja i així allargar una mica la Caminada, per seguir amunt cap a l'ermita de Sant Cristòfol, seguir per la dreta de la via del tren, anar a tocar el Xalet de la Sal i enfilem-nos cap a la masia dels Colls. No m'he aturat a relatar-vos totes les vicissituds històriques, ja que l'opuscle que es va entregar a tots els participants explicava àmpliament, sobretot, el que havia estat l'antic camí de Mar, el qual ja hem recorregut.

A partir d'aquí anirem entrant i sortint de la polèmica zona d'urbanització coneguda com Els Colls - Miralpeix. El camí, carener, passa pel costat del vell dipòsit d'aigua de rec provinent del pantà de Foix, al mateix temps que entrem al terme municipal de Sant Pere de Ribes.

La Caminada, a punt de sortir, es concentra davant el nostre local i a la Plaça de les Cols. Foto: F. Casas

Venint de Sant Cristòfol, els marxadors caminen entre la platja del Far i la via del tren. Foto: F. Casas

El pas de la Caminada per la masia dels Colls. Foto: F. Casas

Un bon lloc per concentrar-nos i esmorzar: el mas de Pasqualí. Foto: F. Casas

Dalt del turó de Miralpeix els participants contrasten el mapa amb la realitat del paisatge. Foto: F. Casas

Com a curiositat, els caminaires van poder observar les restes dels antics paranyes per a caçar ocells que, per sort, avui dia ja no es fan servir. De mica en mica, la Caminada es

va allargassant, puix els participants van fent petar la xerrada i sembla que no hi hagi pressa, mentre anem deixant enrere la vista de Vilanova i ens acostem a les Roquetes. Més

endavant, fem via per un paratge poc recomanable -tot i que és entremig d'una pineda- on, mercès al rètol de l'organització, ens assabentem de l'existència de moltes xeringues dels drogoaddictes que, pel que es veu, es concentren allí.

Tornem a tocar la malaurada urbanització dels Colls, però ben aviat deixem l'asfalt per enfilar-nos per dins el bosc, amb els vials de les Roquetes a la nostra esquena. Tot seguit deixem a l'esquerra els carrers de la urbanització de Mas d'en Serra i, poc després, tenim les primeres vistes de Sitges i del turó de Miralpeix i, a la nostra dreta, una bona panoràmica de petites fondalades cobertes de pins que entreguen els seus vessants a les cales conegudes com la platja Belís, la Raldiris o la Desenrocada.

Estem a la serra dels Paranyes de les Mesquites. Des d'aquí comencem a davallar suaument per uns fondos mig erms, deixant darrere nostre les darreres cases de Mas d'en Serra que després retrobarem pel cantó oposat. Decididament, anem baixant cap a un dels espais boscosos més bonics de tota la Caminada, amb una vegetació de pins exuberants, impensable en aquells rodals, i que la majoria de participants desconeixien. Anem a parar de seguida a unes vinyes ben cuidades, propietat del mas d'en Pasqualí, i seguim amunt cap al coll de les Tres Forques, pel fondo del Milhomes, lloc on tornem a tocar la urbanització de Mas d'en Serra i, just allí, ens dirigim al proper mas d'en Pasqualí on ens reagrupem tots els caminaires per endrapar l'esmorzar.

Hi ha participants que trigen molt en arribar, puix van en una molt estirada corrua, tant, que quan arriben els darrers, els primers ja han esmorzat. Mas d'en Pasqualí és una bonica masia que data del segle XV i que es conserva prou bé. Està situada al costat de l'antic camí ral que anava de Vilanova a Sitges.

Haviem arribat al temps just de captar les imatges dels ametllers florits, amb l'agradable entorn de

la masia i l'escampall de caminaires que ho envaien tot; segurament seria una bona ocasió per prendre part al concurs fotogràfic que s'ha organitzat amb motiu de la Caminada.

Deixem el mas d'en Pasqualí amb els darrers participants mastegant encara l'entrepà, però cal complir amb l'horari i ja ens teniu vora les vinyes i per uns corriols ens fem cap dins el bosc, just sota l'elevació coneguda com el Fitó de Miralpeix. Ens situem a la carena boscosa que ens portarà fins al lloc més elevat de tot aquest itinerari, el turó que tenim al nostre davant i on es troba l'antiga torre-far dels avions que ja havíem assolit a la Caminada del 92. Sota de la torre, hi veurem l'ermita de Gràcia i, separades per un tros de camí, hi trobarem les runes del vell castell de Miralpeix.

Un cop al cim, cal aturar-se a donar un bon cop d'ull a l'àmplia panoràmica que té com a teló de fons les muntanyes dels massís del Garraf i, en primer lloc, el puig Boronet i el puig de Sant Isidre, sota dels quals s'estén la vila de Sitges. Tancarem la panoràmica per l'altra banda, passant la vista pel Montgrós, l'Àliga i la Talaia, com a fites més significatives. Als nostres peus, les runes de la quadra de Miralpeix, l'antiga masia a la qual, actualment, li passa a frec el nou vial de la urbanització Els Colls-Miralpeix i que encara no han enderrocat, com ara la propera torre del Molí de Vent, la qual, vés a saber si encara no els servirà de reclam turístic. Omnipresent, el camp de golf ocupa des dels plans de Miralpeix fins als de Santa Margarida, ja a l'altre costat de la via del tren. Completa la panoràmica Can Girona del Camí, el xalet El Bon Repòs, Cal Pere Pau i la Sínia del Rei. Més lluny, els camps El Garrofer i Sitges, i al darrere, separat per la carretera, el vell autòdrom assetjat per les urbanitzacions. Francament, és un bon lloc de guaita, i així ho manifestaren la majoria dels qui pujaren allí dalt.

Fa un dia excel·lent i contemplant el panorama s'està molt bé dalt del cim, però hem de comen-

Els caminaires concentrats a Can Girona del Camí. Foto: Carles González

La Caminada es fa retratar, molt a prop de Can Girona del Camí. Foto: Josep Blanes

Passant per la coma de Can Girona, deixem a la dreta l'espectacular pi monumental. Foto: F. Casas

çar a davallar per entremig del bosc, per algun pendent, amb una certa precaució, per dirigir-nos cap al camí ral de Vilanova a Sitges que retrobem de nou, el qual dona nom a la

reconstruïda masia on ens reagrupem: Can Girona del Camí. La baixada dels caminaires s'allarga molt i costa concentrar-los a tots prop de l'esplèndida bassa de la masia.

Vilanova. Can Vidal i el pont que l'uneix a la torre de defensa. Foto: Casas

Com que allí no hi cabem tots, anem uns metres més enllà i ens agrupem per fer-nos la clàssica foto col·lectiva. Tothom quiet! Clic! I a caminar una altra vegada, tot i que encara arriben alguns endarrerits. Però la Caminada no té aturador i una estirada comitiva enfila el camí que durant una bona estona transcorre entremig de les vinyes pertanyents a Can Girona.

A la coma del mateix nom, el camí tomba i passa a tocar d'un pi monumental, la soca del qual gairebé no la poden abraçar tres persones. Molts dels participants, que desconeixien l'existència d'aquest exemplar gegantí, el fotografien. Passem per la barraca del Bercoc i una estona més tard arribem al creuament dels camins de Ribes a Miralpeix i de Vilanova a Sitges. A partir d'aquí, trobarem l'itinerari ple de runes i del·lalles, segurament abandonades des de la urbanització dels Cards. Quan travessem aquesta urbanització perdem tot vestigi de muntanya sana i

saludable i ja divisem algunes naus dels propers polígons industrials fins que desemboquem en una veterana pineda que ens dona la benvinguda al vestibul de Vilanova. Aquest interessant nucli de població pertanyent al municipi de Ribes data de començament del segle XVI, encara que altres edificacions s'hi afegiren posteriorment.

Després d'un reagrupament i una segona concentració per fer-nos una altra foto col·lectiva, seguim per l'únic carrer que configura aquest poblet, fins arribar a embussar-lo tot, especialment quan passem pel costat de Can Vidal, una edificació medieval dotada d'un pont que l'uneix a l'altre

costat del carrer, a la torre de defensa, i que caracteritza tot el conjunt edificat.

Després de passar tota la comitiva per sota del pont, una mica més avall la Caminada gira per un corriol en direcció a les Roquetes on, tot i traspasar una acceptable

pineda, la resta del camí perd el seu interès excursionista. Ja per carrers asfaltats, travessem les Roquetes, seguim cap el polígon industrial del mateix nom i, després de tornar a territori vilanoví, entrem al torrent de la Pera i creuem la carretera sota el pont i, pel vell camí de Vilanova, entrem a la Geltrú per on hi havia el portal de Sitges i ens dirigim, de nou, cap al davant del nostre local social on finalitza l'onzena edició de la Caminada Popular.

Com cada any, per cloure aquesta jornada de camí, la Talaia ho celebra amb tots els caminaires amb un bon aperitiu, remullat per uns quants porrons de vi.

Al final d'aquest relat, sempre ens agrada ressaltar que hi ha gent de totes les edats que hi han participat; n'hi ha de més joves i de més vells. Els més petits que tenim a les llistes d'inscripció són els de 6 anys i es diuen Martí Burcet, Pere Llenas, Pau Gómez, Salvador Homs, Gemma Ortiz, Dídac Llambich i Heura Linares. Els iaies més ganàpies són el Josep Alegret, de 74 anys; el Josep M. Torres, de 73; l'Andreu Canillas i el Bernardí Batlle, de 72, i el Climent Jarque, de 71. A tots vosaltres, joves i grans, gràcies per la vostra entusiasta participació i que per molts anys puguem anar plegats a la Caminada Popular de la Talaia.

Josep Blanes

Un cop arribats, els caminaires gaudeixen d'un merescut aperitiu. Foto: F. Casas

PER LES SERRES DE L'ALT GAIÀ

Si a hom se li acudeix emprendre una sortida en els dies que el fred es fa patent, sense pressa ni horaris restringits ni cap prefixada destinació, amb l'estímul d'estirar les cames, una insubstantial excursió neta mancada "d'interès" assenyalat, és possible advertir tota una ostensió de minúcies arrecerades a muntanya. Aspectes als quals no sempre s'està prou disposat, per copsar, i que solen passar per alt perquè, en definitiva, l'exposat en la natura rau, aparentment, en les més simples de les disposicions.

Qualsevol contrada es presta a servir de punt de partida per a discórrer, amb mirament, sobre un terreny desconegut o no. A la vall del Gaià, les muntanyes que s'alcen en la seva capçalera no arriben mai als mil metres d'altitud, tot i que alguna gairebé s'hi acostar. Les arbredes que cobreixen el territori són les que corresponen a la muntanya mitjana. Redols d'alzines o de roures, alguns d'ells de bona planta, exemplars que, a l'hivern, es de-

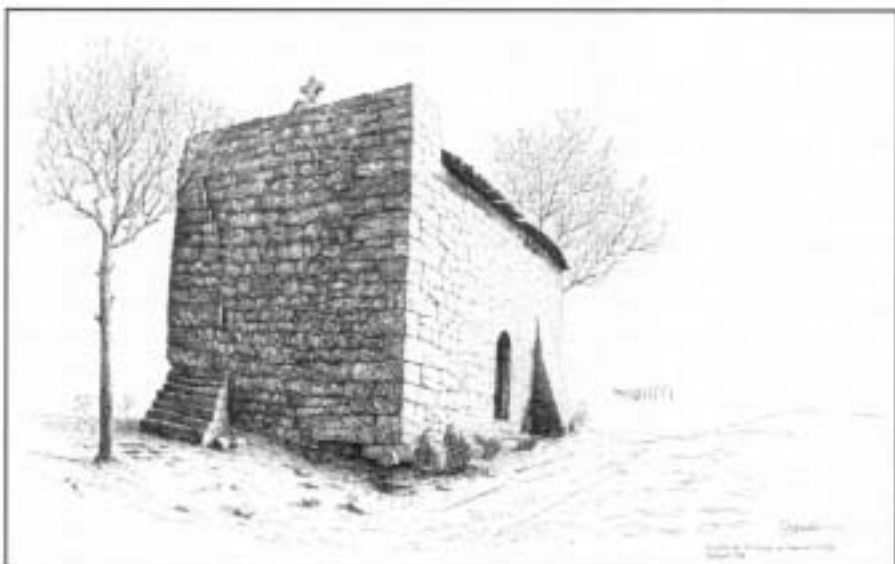
laten des de la distància per la manca de verdor en el seu brancam. Les coníferes són els arbres més abundants: el pi blanc, la pinassa, el pi roig —aquest més escàs de veure però que, no obstant això, es destaca pel recte i enlairat tronc amb les fulles d'un verd-blavós que la comparança transporta a la visió dels estatges prepirinencs. Els arbres de ribera, arreglerats al fons de la vall o als còrrecs, es perfilen com uns condemnats desposseïts del caperó vital, identificatiu, esperant que la propícia primavera els retorni la ufana ostentació. Sense abric per oferir a les aus, els nius resten buits, acoblats a les branques, indiscrets, a l'aguait del caminant. Senderons de muntanya, caminois de bast d'altra hora, volguts companys que et duen lliurement captiu entre el brollar confident, en la fugacitat del pas. Una crida a seguir pels retombs sàviament concebuts, orígens de civilització per a qui sap quina primordial necessitat de comunicació, de cacera, un signe de possessió del lloc.

Els dies lluminosos, si més no, són els preferibles per anar a muntanya per la seguretat que donen, la claror que tothom desitja, per la vivor dels colors, cosa d'agrair en els dies més curts de l'any. Però, també els dies grisos, de cara acerada, melangiosos, amb limitats horitzons d'incertesa, posseeixen un intimisme particular.

Amb la curiositat posada a mercè de la reflexió, sempre i quan ambdues raons vagin d'acord, es pot advertir la vida que bull sota els peus, tresca no gaire en ús, ni massa compresa, quan s'entesta l'embadocament d'un profà.

Si ha plogut unes hores abans, les plantes encara retenen en la seva arboradura una quantitat del líquid caigut que enllustra com un present de vida les fulles i la fina o rugosa escorça dels tronc.

El sotabosc —els arbusts que en les nostres contrades comparteixen el mateix espai junt amb el bosc—, té una presència magnífica per l'espessetat i la varietat d'espècies. Sortir-ne del viaró, aleshores, pressuposa quedar ben xop. Les boixeres o els ginebrons de tremolosos branquells s'encarreguen de fer-ho en fregar la bosquina. I entre la verdor dels arbustius perennes, el blanc i rosat que floreix en el bruc i el romani, distreuen amb un toc de rebel·lia per animar el cicle més aquietat de l'any. Troncs ajaguts amb branques esqueixades pel vent o d'un excessiu tou de neu, pelluncades arbòries escampades van preparant els nutrients naturals. Les fràgils molises, prolífiques en l'obaga, aspiren l'abundor d'humitat i discretament estenen laberíntiques catifes

Capella de Sant Esteve de Fariols (Sant Blas). Bellprat 1978. Dibuix: Antoni Ordovás

en un esponjós volum. Una humil i embellidora representació del regne vegetal amb delicadíssims entortolligats que busca recer de cara a septentrió, privant amb la seva funció l'erosió del sòl.

L'aparent absència dels insectes, que ara dormen en alguna escletxa, dona a l'ambient un quiescent carés. Cap zumzeig volador o el formiguejar diligent pel terra pertorba la pau del bosc hivernal. Visiblement, només es detecten les bosses de l'eruga processionària, de repel·lent contacte, un malson per als pins, veritable plaga quan la profusió arriba més enllà del que caldria desitjar.

La letàrgia temporal que envaïx la muntanya ajuda a destriar el garbuix proposat, un passatemps mentre s'avança caminant per un planell o bé costa amunt. L'envolt natural que sovint es viu d'esquena i del qual formem part es presta per deduir sobre temes que ens toquen de prop. Les plantes de cultiu, les "domèstiques", s'han de cuidar perquè rendixin, amb la dedicació que calgui. En l'espai silvestre, el bosc, i tots els seus complementos, s'ho han d'endregar sense intermediaris, refiant de la secreta llei de l'evolució. Des de sempre, i ara més que mai, el comport humà pot prendre la decisió que provoqui la degradació o l'assolament. I també amb positiva actuació hi ha els mitjans per salvaguardar tot allò que pot estar amenaçat.

Amb això, s'anava guanyant altitud i es podia observar, pel envions, algun mas disseminat, algun dels quals en estat ruïnós. Heus ací un equilibri de compromís, a voltes difícil de mantenir. L'assentament de la pagesia en un entorn determinat és una presència que omple d'harmonia un territori, però, malauradament, l'abandó de molts masos en les últimes dècades és un fet que sembla irreversible. Pot parèixer una ironia. Durant segles han romàs masos, poblets, situats en indrets increïblement isolats i esquerps i en el transcurs de generacions han perpetuat la seva permanència, subsistint aquella gent, del poc que podia donar una terra freqüentment aspra

o algun bestiar escadusser.

Ara que el progrés ha dut, en moltes ocasions, camins veinals, vehicles de motor o l'electricitat, s'ha accelerat el despoblament de nuclis habitats, acabant, al final, esfondrats. El temps no passa endebades i la transformació social ha estat evident. Molts dels serveis estan ubicats a les viles o ciutats i, com una conseqüència de lògica necessitat, una població del camp, de la muntanya, s'ha decidit a buscar una nova situació.

Els excursionistes que ja duem anys a l'esquena trobem a faltar, però, el lladruc d'un gos, el salut afable d'uns estadants, la veu d'una antiga arrel.

Abans d'atènyer la carena i tal com acostuma a ser, l'últim tram era rampant. Algun buit a la roca retenia encara aigua de la pluja i també l'empremta en el terrenç d'una roda motoritzada, accentuant el solcat del reguerot.

Dalt de la serra, ben a prop (s'entrellucava en l'ascensió), es mostrava damunt del capcer del cingle l'enrunat castell de Queralt, amb l'impassible pany de paret, un mur altiu vers ponent, i el que resta de la capella de Sant Cristòfol. Fa un mil·lenni era una desafiant fortalesa, davantera d'un rosari de punts fronterers que bastien la vall del Gaià. Una avançada front al-Andalus, a torns estable i altres dies fent de testera a latents hostilitats. La punta de llança del Casal Comtal en l'aleshores "terra de ningú", on encara es trigaria molt de temps d'es-

Castell de Queralt (any 1999). Dibuix: Antoni Ordovàs

cometre l'embranchida definitiva per reconquerir les planes lleidatanes que des d'ací s'albiren en el llunyedà.

Soferta deuria ser l'existència en aquelles edats, el viure en l'aïllament de l'escarpat bastió, les inclemències de tota mena i, tot i que hi haguessin períodes de treva, la situació d'assetjaments i batusses no estarien esclous. Les relacions del castlà, de les mainades, cavallers, vassalls, tindrien els seus capítols per a la convivència... Però aquest tema ja és una altra especulació que entra dins de la història.

Des d'aquesta altitud, en dies clars, es pot gaudir de dilatats horitzons; la grisor constatada, però, planava pels quatre cantons. Ans bé, la densa nuvolada anava baixant el sostre i els primers gasos descabellats començaven a entelar els roquissars i els arbres més preeminents. Llavors calgué alleugerar la camada, en descendir a la vall, deixant de banda l'inconclús qüestionari per a una altra excursió.

Antoni Ordovàs
Hivern de 1999

CAMPAMENT D'HIVERN: L'IGLÚ-PALAU DE NEU I... POCA COSA MÉS

Dies 20 i 21 de febrer de 1999.
Ull de Ter. 17 participants.

Escriure sobre el campament d'hivern organitzat pel GEAM és, per a mi, parlar de l'iglú i... de poca cosa més.

Primer, explicaré la "poca cosa més", que fa referència a l'activitat pròpiament de muntanya. Val a dir que, diumenge, el temps no acompanyava: vent que s'endua la poca neu pols que cobria el terreny, crostes de neu que feien de mal esquiar i núvols que donaven un toc gris i cansat al dia. I si a les condicions climatològiques hi afegim les condicions físiques d'una part dels membres del grup, s'entendrà que només dues persones fessin un corredor al Gra de Fajol Petit, que dels set que van agafar els esquís de muntanya, tres arribessin al cim del Bastiments amb els esquís sobre les

espatlles, que dos no passessin del coll de la Marrana i que els altres dos es quedessin als voltants del refugi d'Ull de Ter practicant voltes Maria; mentre, uns altres tres mataven el temps al refugi xerrant animadament entre glop i glop de cafè i cinc abandonaven tot intent de fer qualsevol cosa i marxaven just després d'esmorzar. Però les coses van anar al ritme que havien d'anar, al ritme de la nostra energia.

Aquest campament va néixer una mica tocat. Diferents canvis de destinació (Pimorent, Aneto) i la definitiva, Ull de Ter, decidida dos dies abans de marxar pels avantatges que ofereix la zona: relativament a la vora de Vilanova (pels que pujaven dissabte al vespre-nit), accés fàcil i curt des de la carretera al lloc del campament, ampli ventall d'activitats a tots nivells que ofereix la privilegiada si-

tuació d'aquesta zona, dossier preparat d'un campament anterior, coneixement del territori...

Però, centrem-nos. Dissabte 20 de febrer. Les 6 del matí a l'estació. Algú s'adorm i sortim a les 7. Parada en una àrea de servei de l'autopista per reagrupar els tres cotxes que havien sortit de Vilanova, canviar l'aigua i purgar-nos amb un cafè. Més endavant, parada a Ripoll per comprar tot allò de menjar que ens hem deixat. Veient el ritme de viatge que portem, i com que ja és tard, decidim fer un bon esmorzar-dinar. Cap a 2/4 d'1 (sort que és relativament a la vora de Vilanova!!!) arribem al punt de la carretera d'on surt el corriol que porta al refugi d'Ull de Ter.

Preparacions i més preparacions, fixacions que no es fixen, motxilles que pesen molt i, per fi, tot pujant amb esquís i raquetes cap al refugi, i abans d'arribar-hi, ens trobem amb dues muntanyes de nata o el que és el mateix: dos iglús fets potser feia ja una setmana. Com que el seu estat no és del tot ruïnós i anem malament de temps, decidim restaurar-los. Decidim també fer-ne un de nova construcció en l'espai que queda entre els altres dos.

El nostre arquitecte tècnic comença a donar ordres i ja ens teniu a tots mans a l'obra: uns tallen blocs de neu, altres tapen, amb neu pols, els forats de les construccions trobades, les dissenyadores d'interiors poleixen les

L'Anna i la Lurdes reconstruint un dels iglús. Foto: Marga Carbonell

parets de dins, s'arreglen les portes... El nou iglú va prenent forma, es va tancant. Grans i gruixuts blocs de neu van convertint-se en una bola rodona. El treball en equip és magnífic i entre broma i broma, tallar, col·locar i falcar blocs, comencem a imaginar, a somniar: "I si el forat que hem obert entre iglú i iglú per connectar-los, el fem gran i de dos iglús en fem un?".

No ens ho pensem gaire i comencem a treure neu. I no, no s'ensorra. Les estructures aguanten i ens animem a fer un "hall" entre el gran i el tercer iglú, per deixar les motxilles i les botes. Un tendal, el sostre del "hall-passadís", dona el toc final, l'acabat. I com és tradició en el ram de la construcció, un pal d'esquí amb la barretina al sostre de l'iglú (a falta de la senyera) indica que ningú ha pres mal durant el procés d'edificació.

Plantem dues tendes (per si tots no cabem al Palau de Neu) i la veritat és que el campament fa goig: esquís, pals i raquetes clavats a la neu, les tendes, els iglús, i tot aquest muntatge observat, a ponent, per la cresteria del Gra de Fajol i, al cel, per la tallada de lluna.

Ens hem merescut el vi que, en expedició, anem a prendre al refugi. Ens reconforta de l'esforç i del fred.

Però el moment més màgic, almenys per a mi, encara ha d'arribar. I arriba quan tots disset ens encabim dins el Palau de Neu, quasi tan estrets com en una llauna de sardines, i sopem. La càlida llum de les espelmes dona un to acollidor, un color suau a les parets blanques. Fogonets, sopes, neu fonent-se a les tetes... S'hi està bé. No fa fred.

I per acabar, i com si hagués sortit de les caveres prehistòriques, l'Home de Cro, l'Home de Ma, l'Home de Nyo, l'Home de

Tot el grup encabint dins l'iglú, estrets com en una llauna de sardines. Foto: Vicenç Lara

El nou iglú es va tancant. Foto: Vicenç Lara

Cromanyóóó... ens ve a visitar a través dels reiterats intents d'algunes veus masculines que l'invoken una i altra vegada. Per uns instants tinc la sensació que nosaltres, homes prehistòrics actuals, abrigats amb gores i tex i polièsters, estem en una caverna, perduts en el temps de l'home de les neus i dels mamuts...

Arribada l'hora de la son, ens distribuïm pels iglús i tendes. Els que descansen millor i més calents són els que ocupen el Palau de Neu (excepte els dos que dormen als extrems, que passen una mica de fred perquè fan de porta).

gota d'aigua rellisca del sostre i de les parets. La calor que desprenen els cossos i el nostre alè van desfent la construcció. I mira que bé que s'hi està que, al matí, la neu se'ns enganxa als sacs i no hi ha manera de moure's fins a les 11. Però no tothom passa una bona nit. Els que dormen a l'iglú de cinc places, passen fred i...

I ara, rellegint tot això, m'adono que, ben mirat, el campament d'hivern del GEAM, de fet, no ha estat poca cosa. Ha estat el que havia de ser.

Margarida Carbonell

Cap a la matinada, alguna

*Marxa
d'Orientació
per
Descripció*

41a MARXA SOCIAL D'ORIENTACIÓ PER DESCRIPCIÓ

Masia d'en Cabanyes - pic de l'Àliga - el Padruell

Continuant la tònica dels darrers anys, organitzàvem la marxa social sense sortir de la nostra comarca -excepció feta de la darrera edició a Santa Margarida i els Monjos- i aquest any concretament la sortida la fèiem ben a prop de casa, a la Masia d'en Cabanyes. Per se-

gona vegada en els 41 anys que portem d'organització, la nostra marxa social tenia la sortida en el propi terme municipal; la primera va tenir lloc l'any 1960 en què es donava la sortida en la nostra seu vilanovina.

Durant els darrers dies ante-

riors a la marxa a l'entitat es respirava un ambient optimista i engrescador; a part del neguit propi del grup organitzador intentant lligar tots els caps i preparant tots els patracols, la llista d'equips inscrits anava en augment i tot feia suposar que hi hauria una forta participació. I així va ser: un total de 152 equips (sis més que l'any anterior), entre socis de la Talaia (68), participants d'altres entitats excursionistes federades (26) i invitats i no adscrits a cap de les anteriors (57 més 1 de la Premsa). D'entre tots ells cal assenyalar que una vintena d'equips federats s'havien inscrit amb l'ànim de puntuar, a més, a la 1a Copa Catalana de Marxes Tècniques Regulades organitzada pel Comitè Català de Marxes de la F.E.E.C. amb l'intent de revifar la participació en aquestes sanes competicions excursionistes que havien tingut tanta vida fa uns anys, i essent la nostra 41a Marxa d'Orientació per Descripció la primera de les set marxes incloses en el calendari de proves per a 1999, de les quals trobareu més informació en el 'cotarro' d'aquesta mateixa revista.

I no té res d'estrany que hi hagués una afluència tan considerable d'equips locals si pensem que l'itinerari formava part del nostre entorn més proper. El lloc de sortida no podia ser més idoni: el romàntic indret de la masia d'en Cabanyes, i la data el 21 de març, just a l'inici de la primavera. A les vuit del matí es donava la sortida als primers equips, i així anirien avançant al ritme de dos equips per minut. Els marxadors deixaven aquella antiga mansió senyorial i s'encaminaven cap al Camí Real o Molinant, també co-

El control de sortida (i arribada) a la Masia Cabanyes. Foto: F. Cases

Control B, amb la parada per esmorzar; situat prop de la barraca del Bruno. Foto: F. Cases

Amatant, l'equip de l'esmorzar aïen amb entrepans i beguda els marxadors. Foto: F. Casas

negut per 'camí vell de Barcelona a Tarragona'. A la poca estona i ja de cara a ponent, es travessava el rec del Pantà de Foix i es resseguia l'antic camí del mas d'en Pers (altrament dit mas d'en Perris) fins a fer cap a la plana on fa uns anys s'assentava aquell bonic mas, avui dia totalment desaparegut. Més endavant es creuava la nova autopista per un túnel, es franquejava el torrent de la Pastera i ens apropàvem al maset d'en Safons, a l'entrada del qual hi havia el primer control de Regularitat A. Se seguia el curs del torrent per la seva riba dreta i a les envistes del conegut mas de l'Artis, en el retomb de la Figuera, s'havia d'abandonar la pista i es continuava per un corriol per endinsar-se en el bosc, punt estratègic on els marxadors havien de passar pel Control de Pas 1 (al final de la marxa se sabia que bastants equips se l'havien saltat!). Després d'una zona planera, de terreny saldonós i farcit d'argelagues, es guanyava alçada per un vell camí de carros traginers i es podia albirar cap a migdia el mar i la gran xemeneia de la tèrmica del terme veí de Cubelles. Seguint un bonic camí carener i boscós, s'arribaria ben aviat al control de Regularitat B, a prop de la barraca del Bruno, després d'haver deixat el camí carener en una clariana de bosc i haver passat per un altre control de Pas, el número 2 (que també més d'un es 'resisti' a passar, amb la consegüent penalització!). Al costat, doncs, d'aquesta barraca de pedra seca coneguda com 'la barraca del

Bruno', indret ja trepitjat pels seguidors de les nostres Caminades Populars, els marxadors podien descansar 25 minuts per esmorzar, quan ja portaven poc més d'una hora de caminar. Un esmorzar val a dir que força generós i mengívol que amb molt de cura i entusiasme havien preparat aquell nodrit grup de components del control B, un control, a més, del qual no tenim constància que ningú s'hagués saltat...

Descansats i amb l'estómac una mica més a to, els marxadors reprenien la caminada per entaforar-se ben aviat en un rasot humit i ombrívol i envaït per la verdissa, arboços i carçoses. Es desembocava al torrent de les Oliveres, antic camí de Torrelletes, paratge frondós i molt bonic que se seguia una estona men-

tre s'anaven trobant senyals del GR-92, i poc després s'entrava per un corriol en el fondo del Ramonet, aquest més pedregós i malmés passant en compte per algun tram molt descarnat. Després d'un corriol de pedruscall i bastant pujador es feia cap al final d'una pista de la urbanització canyellenca de Les Palmeres, just al final del carrer de Terol, on estava situat el següent control de Regularitat, el C.

Carvi de mitjana horària i carvi de terme municipal. Els marxadors acabaven d'entrar en terme canyellenc. Ara venia una estona de circular per terreny d'urbanització, la qual cosa sempre s'intenta defugir però no sempre s'aconsegueix ja que els nostres voltants n'estan poblats, d'urbanitzacions. De totes maneres se suportava prou bé i no es feia massa llarg. Del carrer de Terol es passava per l'avinguda de Catalunya i s'enfilava carrer de Moncayo amunt fins al final. Els més grans i aficionats a recórrer els nostres voltants sabien o podien recordar que davant de la cruïlla d'aquest carrer amb l'avinguda de Catalunya havia existit la masia de cal Ramonet de Costes, enderrocada fa uns vint anys i de la qual només queden un parell de figueres i el pou obstruït.

Ja tenim doncs els marxadors al final del c. de Moncayo i al mateix temps fora de la urbanització. Ara venia un preludi de la 'pujada' que els més murrís dels marxadors

Control C, situat a la urbanització del Fondo de Can Ramonet. Foto: F. Casas

Camí -gairebé pedriscall- cap al puig de Romagosa. Foto: F. Casas

ja sospitaven que els farien fer. La direcció que prenia la marxa delatava d'una manera escandalosa aquell pic, a l'inici llunyà però ara cada vegada més proper, que qui més qui menys coneixia: el pic de l'Àliga... S'iniciava una notable pujada de pedruscall per sobre Les Palmeres, mentre es donava la volta al turó, pujada una mica suavitzada per la magnífica panoràmica que anava obrint-se i les flaires de l'aromàtica farigola garrafenca i altres herbes oloroses. Es deixava la pista ampla i pujadora i s'encetava un corriol molt dret i malmés, un antic camí de bast, apte només per a transport amb animals, que menava al coll abans conegut per coll de Barrals i avui dia conegut més per coll de cal Deus, camí que els nostres avantpassats feien servir per anar de Vilanova a Vilafranca o de Canyelles a Castellet i que era el camí més curt entre la costa i la capital penedesenca.

Mig fent broma mig esbufegant s'arribava al coll de cal Deus, situat a 362 m i que fa de límit dels

gran alegria i descansats -ells raiencoratjaven els caminaires per la pujada que els esperava. Uns rètols al costat de la fita indicaven una munió de recorreguts que es poden fer des del coll, però els nostres caminaires havien de seguir la descripció de l'itinerari i si no volien perdre's continuar des del coll pel camí més ample i pujador, direcció NE i seguint la Carrerada, cap a un turó proper on es distingia, ja des de feia estona, una antena al costat d'una caseta blanca, que no era altra cosa que el puig de Romagosa, de 440 m alt i l'emissor de senyals de comunicació.

Arribats al capdamunt del puig de Romagosa, una pista carenada i de grava els encarava, sempre pujant, a un altre pic més enlairat i ja molt proper, el Pic de l'Àliga, on s'arribaria poc després per la part de ponent mentre es podia contemplar -deslluïdes per la mica de calitja, això sí- la plana del Baix Penedès i les muntanyes del prelitoral, des del Montmell fins a Font-rubí i els cims de la part de llevant: el Montgròs, la

municipis de Canyelles amb Castellet, indicat per una fita de terme, vella cruïlla de camins, antiga Carrerada Real de la Cerdanya i ruta que conduïa els ramats a les pastures estiuenques del Pirineu, segons explica -entre altres coses- en Vicenç Carbonell en el seu interessant relat complementari de la marxa, lliurat als participants al final d'aquesta. En l'estretor d'aquest coll, al costat de la fita, hi havia esperant els marxadors els components del control D, que amb

Mola, la Morella i el puig Boronet, i -no cal dir-ho- el port vilanoví i la costa.

Abans d'atacar definitivament el cim, la descripció indicava als caminaires que havien de passar pel davant d'una capelleta dedicada a la Mare de Déu de les Neus i plantada pels veïns de la urbanització de Daltmar, entre Olèrdola i Canyelles. Al costat de la capelleta, vetllant la petita imatge, un altre Pas amagat, d'aquells que agraden tant als marxadors; era el control de Pas número 4. I ara ja sí que es pot dir que s'ha arribat al Pic de l'Àliga, a 465 m d'alçada, màxima cota assolida en aquesta marxa, un pic molt emblemàtic pels vilanovins i vilanovins i altres excursionistes de la comarca. El control de Regularitat E estava situat al costat d'una bonica creu de ferro, la creu de l'Àliga, col·locada per una colla de socis talaïencs el 3 de maig de 1964, substituint-ne una de l'any 1936 també col·locada per excursionistes vilanovins i geltrunencs i desapareguda. Cinc minuts per marcar i descansar una mica mentre es contempla a cor què vols tota la contrada que envolta el pic. Llàstima que el dia no va acompanyar del tot, ja que en cels clars, sense calitja, (els organitzadors ho van poder apreciar en les diverses vegades que hi havien estat preparant el recorregut) des del cim hi ha una panoràmica esplèndida que abasta fins al Pre-pirineu i Pirineu, que s'havia pogut veure ben emblanquinat no gaires dies abans de la celebració de la Marxa.

Des de la creu s'anava cap al cim bessó on hi ha el vèrtex geodèsic i es retornava a la pista de grava que s'havia deixat i que ara se seguia cara avall per l'altre vessant del cim. La pista es deixava de seguida i sobtadament per emprendre un ben marcat i pedregós corriol per la banda de migdia del cim que baixava amb fort i llarg pendent, i passant per la serra del Carceret i pel costat del fondal de les Alzines, s'aconseguia al cap d'una estona la masia de cal Montaner, molt ben arranjada, dalt d'un turo net, des d'on es poden observar bastant properes les parets de "la Facu"

Control E, al cim del puig de l'Àliga. Foto: F. Casas

(penyes de l'Escofet), que serveixen d'escola als escaladors de la Talaia. Uns bonics xiprers i els components del control F donaven la benvinguda als marxadors. El temps just per marcar i es continua endavant per pista encimentada cap a una propera i també prou bonica masia, precedida de dos magnífics pins pinyoners. Es tracta de cal Simó. També, com l'anterior, té a la façana un bonic rellotge de sol i un pintoresc entorn vegetatiu. Per un camí carreter d'accés a la masia l'itinerari es dirigeix altra vegada cap a Les Palmeres, en el sector de cal Ferrer de Llacunalba. En el carrer d'Àvila, cinc minuts de parada per anar a abeurar en la font de Llacunalba, una font ja documentada el 1622. Es travessa la urbanització al llarg de l'Avinguda de Canyelles fins arribar a l'antic Corral Nou, actualment "Bar Masia Corral Nou", i d'aquí per l'Avinguda d'Astúries fins arribar a l'enforcadura on hi ha la fita del terme de Vilanova i la Geltrú. A prop d'aquesta s'hi trobava el control G, en el carrer que fa de partió dels termes de Canyelles i Vilanova.

Es circulava per aquest carrer uns minuts i es deixava al mateix temps que se sortia definitivament de la urbanització, i després d'internar-se en un bosquet i entreveure altra vegada el mas de l'Artís, ara per la banda oposada, s'em-

prenia ja de dret, cara a migdia, el fondo del Padruell en el seu inici, en una cota de 236 metres sobre el nivell del mar; un fondal reple de vegetació, sempre baixador i fent ziga-zagues per la seva llera. Al final del fondo, en una esplanada des d'on s'albirava ja el proper mas del Padruell i les caves "Jaume Serra" i vora l'autopista, hi trobàvem, al costat d'unes vinyes, el darrer control abans de l'arribada, era el control de Regularitat H. Des d'aquí ja s'intuïa el proper final de la marxa. Es creuava per sota l'autopista per un túnel metàl·lic que fa de desguàs del fondal i s'arribava a l'esmentada masia del Padruell. Passàvem pel costat de les dependències de les caves "Jaume Serra" i vorejant les muralles noves de la masia sortíem de la propietat. Es tornava a creuar el rec del Pantà de

Foix, i rodejats de terrenys conreats de vinyes tornàvem a desembarcar en el Camí Ral, darrere mateix de la Masia d'en Cabanyes on finia la cursa.

El seu recorregut era de 16,046 km, amb unes mitjanes horàries que anaven dels 3,028 km/h la més lenta (aproximació al Pic de l'Àliga) als 4,636 km/h la més ràpida, en el tram final, havent-se calculat el temps oficial en 4h15'30", que sumat al temps neutralitzat donava un total de 4h56'30". Potser un pèl forteta? A més d'un equip això els va semblar i no es pot negar que hi havia un cert desnivell, però creiem que la majoria la va trobar distreta i en va quedar força contenta. Hi hagueren algunes incidències com la d'un equip que s'havia perdut i el van haver de localitzar, i

El vèrtex geodèsic més alt de la contrada, al puig de l'Àliga. Foto: F. Casas

Després del puig de l'Àliga i de can Montaner passem per can Simó. Foto: F. Casas

la despistada del control del Pic de l'Àliga, que marcà els primers equips una hora avançada fins que se n'adonaren i van rectificar, havent quedat solventat l'error tan bon punt se n'assabentà l'equip del control d'Arribada; o la dels equips de la Creu Roja que hagueren de córrer amunt i avall per un lesionat però que al final no resultà res d'importància... Sempre hi ha un entrebanc o altre, ja és comprensible amb tanta moguda, però res que no fos solucionable, i dels petits errors d'organització i de reglamentació que inevitablement sempre sorgeixen, ja s'ha procurat prendre'n bona nota per a millorar-ho i procurar de no recaure-hi en properes marxes.

Aquest any en finalitzar la marxa els participants pogueren saber la classificació provisional però els premis no es van repartir allà mateix com en els darrers anys, cosa que feia que l'acte s'acabés massa tard quan molts equips ja havien marxat, sinó que s'optà per donar la classificació oficial més endavant i així també el lliurament de premis, l'acte del qual s'havia anunciat per al dissabte 10 d'abril.

No voldríem acabar aquesta

Autoneutralització a la font de Can Ferrer de Liacunaba, avui dia voltada d'urbanitzacions. Foto: F. Casas

crònica sense agrair tant als equips participants forans i locals com a tota l'organització la seva presència i desinteressada col·laboració en aquesta 41a marxa, als equips de la Creu Roja, al Consell Comarcal del Garraf i Ajuntament per haver-nos facilitat les seves dependències a la Masia d'en Cabanyes, servei de bar, d'electricitat i d'aparcament, i el nostre reconeixement a les cases comercials que han donat suport una vegada més a la nostra activitat: Vielco, Ako-Electrònica, Intersport Olària, Copisteria Falcó, Mivi,

Poke, Rellotgeria Ortiz, No límits, així com l'agraïment pels trofeus rebuts del Consell Comarcal del Garraf i Generalitat de Catalunya i la col·laboració especial de "la Caixa", patrocinadora com en anys anteriors de la nostra marxa. L'enhorabona als equips guanyadors i el desig de retrobar-nos tots -i més- l'any que ve, a la que serà la primera marxa del 2000...! No ens falleu!

Blanca Forgas
Grup de Marxes

La taula dels controls de sortida i arribada, a la Masia Cabanyes, assetjada pels marxadors. Foto: F. Casas

41a MARXA – CLASSIFICACIÓ SOCIAL

ORDRE	DORSAL	NOM1	NOM2	ENTITAT	PUNTS
1	38	Eloi Poch	Isidre Poch	Talaia	16
2	106	Joan Raventós	Queti Vinyals	Talaia	17
3	27	Manel Montoliu	Olga Sans	Talaia	19
4	45	Jordi Moncho	Mònica Milà	Talaia	20
5	34	Roser Muela	Josep Planas	Talaia	20
6	123	Carme Mestres	Dolors Carbó	Talaia	21
7	103	Ramon Huguet	Pruvi.Recasens	Talaia	22
8	74	Juli Curia	Ramon Mitjans	Talaia	23
9	35	Lurdes Montoliu	Andreu Ferrer	Talaia	24
10	126	Carles González	Toni Senso	Talaia	24
11	17	Francesc Brull	Josep Corella	Talaia	24
12	140	Pere Ferrer	Cristina Forgas	Talaia	26
13	85	Noemí Prat	Agustí Sevilla	Talaia	27
14	90	Benet Dalmau	Gerard Rigol	Talaia	27
15	70	Anna Artigas	Jaume Planas	Talaia	27
16	44	Francesc Montaner	Montse Ferret	Talaia	27
17	136	Dolors Farreras	Àngels Anguela	Talaia	28
18	36	Isidre Llobet	Aida Llobet	Talaia	28
19	31	Antoni Masana	Magda Camacho	Talaia	28
20	65	Montse Roig	Josep Rigol	Talaia	30
21	41	Miquel Bernadó	Carolina Roig	Talaia	30
22	137	Montse Porcar	Montse Pascual	Talaia	30
23	50	Tófol Fabré	Mari Collado	Talaia	31
24	55	Isidre Rigual	Marta Bonilla	Talaia	32
25	107	Maria Planas	Ramon Martí	Talaia	32
26	95	Isabel Romeu	Joan Toledano	Talaia	32
27	93	Lurdes Pascual	Eduard Montané	Talaia	33
28	153	Ramon Gómez	Teresa Martínez	Talaia	33
29	84	Alfred Contreras	Àngels Parés	Talaia	34
30	12	Pere Corominas	Assumpta Baig	Talaia	35
31	16	Eva Planas	Sergio Colomina	Talaia	35
32	87	Isidre Marín	Josep Ametller	Talaia	35
33	81	Francesc Alcaraz	Rosa Grifell	Talaia	35
34	7	Sebastià Jodar	Irene Jodar	Talaia	35
35	13	Toni Mateos	Magda Noés	Talaia	35
36	21	Xavier Lozada	Josep M. Ravetllat	Talaia	35
37	158	Isabel Ortiz	Montse Cendra	Talaia	35
38	48	Marga Carbonell	Paquito López	Talaia	36
39	57	Marta Moya	Andrea Miracle	Talaia	37
40	141	Joan Sivill	Antoni Penna	Talaia	37
41	109	Casimir Massana	Neus Cuadras	Talaia	38
42	110	Guillem Castanyé	Aniol Jodar	Talaia	40
43	78	Oriol Ventosa	Daniel Ventosa	Talaia	40
44	59	Joan Martí	Encarna Torres	Talaia	41
45	40	Pere Fernández	Agustí Poch	Talaia	41
46	100	Conce Reixach	Pere Artigas	Talaia	42
47	116	Josep M. Casas	Paco Gisbert	Talaia	42
48	20	Ramon Also	Josep Olivella	Talaia	42
49	146	Josep Candela	Laura Candela	Talaia	43
50	77	Eva Alonso	Anna Dela Rosa	Talaia	43
51	54	Xavier Noés	Lurdes Salvador	Talaia	43
52	125	Carme Morera	Roser Miret	Talaia	44
53	105	Narcís Muela	Jordi Montserrat	Talaia	44
54	26	Paco Moya	Lluís Coloma	Talaia	46
55	144	Joan R.Rosich	Jaume Freire	Talaia	50
56	64	Miquel Álvarez	David Álvarez	Talaia	51
57	51	Carme González	Joan Rodríguez	Talaia	51
58	124	Domènec Trullàs	Àlfonso Trullàs	Talaia	53
59	66	Francesc Pascual	Diego López	Talaia	54
60	120	Eliseu Oltra	Carles Muntis	Talaia	56
61	15	Marcel·lí Ferrer	Margarida Paterna	Talaia	57
62	102	Montse Marsé	Ramona Vila	Talaia	58
63	112	Ricard Sabater	Miquel Sánchez	Talaia	62
64	143	Judit Català	Carles Garciapons	Talaia	63
65	138	Júlia Ferrer	Salvador Pastor	Talaia	65
66	118	Ivan Pérez	Núria Cano	Talaia	66
67	99	Carlota Borrell	Anna M. Aiza	Talaia	76
68	71	Jaume Esteban		Talaia	desq.

41a MARXA-CLASSIFICACIÓ ENTITATS FEDERADES

ORDRE	DORSAL	NOM1	NOM2	ENTITAT	PUNTS
1	101	Daniel Carull	Jordi Carull	UEC Sants	27
2	97	Teresa Riera	Fermin Marso	Blaus	34
3	115	Clara Romani	Anna Soler	Foment E. Barna	36
4	63	Roger Domingo	David Alcubierre	Foment E. Barna	37
5	24	Martí Monné	Dídac Ruora	Foment E. Barna	38
6	151	Amadeu Inglès	Santi Leonart	F.E.E.C.	38
7	111	Anna Montoliu	Marta Alcalá	Blaus	38
8	149	Carles Alcalá	M. Àngels Carol	Blaus	46
9	147	Àngela Busquets	Marta de la Peña	C.E.Penedès	47
10	98	Ester Sanclement	Lluís Solà	Foment E. Barna	51
11	156	Adrià Galin	Núria Sanclemen	Foment E. Barna	52
12	152	Xavier Domènech	Anna Gómiz	C.E. Tarragona	56
13	94	J. Carull Delgado	Marçal Majoral	UEC Sants	58
14	119	Marcos López	Victor Rosell	Foment E. Barna	58
15	37	Jaume Montoliu	Carles Montoliu	Blaus	61
16	43	Jordi Ducha	Neus Carol	UEC Sants	64
17	47	Santi Minyano	Encarna Serena	UEC Sants	66
18	53	Lluís Domingo	Ramon Casas	Foment E. Barna	67
19	28	Oriol Alcalá	Núria Cirici	Blaus	70
20	127	Alvaro Adrados	Albert Carbonell	Foment E. Barna	70
21	121	Albert Arbós	Lluís Mayoral	Blaus	73
22	83	Mireia Munné	Agustí Munné	Foment E. Barna	73
23	76	Xavi Sánchez	Jordi López	UEC Sants	76
24	128	Gener Aymami	Elisa Tomàs	UEC Sants	81
25	155	Berenguer Galin	Roger Galin	Foment E. Barna	desq.
26	91	Marta Ventós	Joan Miró	UEC Horta	desq.

41a MARXA-CLASSIFICACIÓ INVITATS I NO ADSCRITS

ORDRE	DORSAL	NOM1	NOM2	ENTITAT	PUNTS
1	29	Jordi Massana	Lidia Barceló	Vilanova	21
2	130	Cisco Medina	Jordi Medina	Vilanova	22
3	25	Mireia Ventosa	Sito Ortega	Vilanova	23
4	133	Josep Jasanada	Montse Huguet	Bordegassos	24
5	79	Martí Jasanada	Oriol Ibáñez	Vilanova	26
6	113	Soledad Pascual	Anna Candela	Vilanova	26
7	39	Félix Bargaño	Helena García	Vilanova	26
8	9	Marta Catalan	Núria Martorell	Vilanova	27
9	150	Pedro Sánchez	Lucía Romero	Vilanova	27
10	10	Carlo Torrecilla	Mercè Marrase	Vilanova	28
11	49	Nani Sánchez	Pilar Gómez	Vilanova	29
12	18	Pere Guinovart	Belén Sánchez	Bordegassos	31
13	134	Jordi Martorell	Joana López	Vilanova	32
14	154	Josep Granell	Vicenç Fita	Cubelles	32
15	5	Joan Massip	Maite Grifell	Unió	33
16	4	Francesc Jasanada	Montse Massana	Bordegassos	34
17	89	Josep Barrera	Anna Escrigas	Vilanova	34
18	92	Àlex Salamanca	Núria Colet	Vilanova	36
19	30	Jordi Plana	Juanjo Iraegui	Vilanova	36
20	108	Màxim Serra	Anna López	Vilanova	38
21	23	Òscar Fuster	Santi Pérez	Vilanova	38
22	32	Pere Gabaldà	Marta Roqué	Barcelona	39
23	80	Daniel Sans	Victòria Salvans	Vilanova	39
24	19	Núria Sans	Judit Pejuan	Vilanova	40
25	52	Ramon Llaó	Joan Isaac Llaó	Vilanova	41
26	96	Mar Muela	Francesc Andreu	Vilanova	41
27	86	Aida Toledano	Maria Salom	Vilanova	42
28	58	Miguel Alcaraz	Júlia Masip	Unio	43
29	139	Carles Massana	M. Carme Oltra	Vilanova	43
30	2	Lluís Martínez	Mercè Soler	Vilanova	44
31	42	Benjami Peña	Pura Salas	Vilanova	44
32	72	Ramon Ciurana	Marina Martínez	Vilanova	44
33	160	Núria Balfegó	Pedro Castellano	Vilanova	47
34	159	Mireia Sivill	Jaume Aisa	Vilanova	47
35	22	Albert Sánchez	Montse Muñoz	Barcelona	47
36	104	Vicenç Lopera	Arantxa	Vilanova	48

37	33	Francesc Ferret	Teresa Romero	Vilanova	49
38	61	Martí Duedra	Mercè Carbonell	Barcelona	51
39	82	Marcos Bueno	Pilar Salanova	Barcelona	55
40	56	Pere Ivern	Gertru Fontanet	Vilanova	55
41	68	Laly Poch	Bernat Salvadó	Vilanova	55
42	75	César Carrasco	Clàudia Miralles	Hospitalet	57
43	6	Àngels Viñals	Gemma Castaño	Vilanova	59
44	1	Pilar Medina	Jaume Pérez	Vilanova	60
45	132	Llorenç Torné	Roser Vailverdú	Vilanova	60
46	67	Sebastià Gómez	Òscar Escolá	Vilanova	63
47	46	Àngela Vázquez	Lurdes Rius	Vilanova	64
48	88	Susanna Bravo	Raquel Moreno	Vilanova	66
49	117	Víctor Borrel	Cristina Farigo	Vilanova	67
50	157	Josep A. Bravo	Agustí Bravo	Vilanova	69
51	145	Jaume Gavalda	Roser Baig	Ribas	74
52	129	Àngels Pubill	Josep Elias	Vilanova	76
53	142	Lidia Valero	Josep Carreras	Vilanova	78
54	135	Antonio Ruiz	M. del Mar Madrid	Vilanova	83
55	8	Jordi Casanovas	Dani Olivé	Barcelona	94
56	60	Guillem Zumel	Blanca Hernández	Vilanova	103
57	3	Jordi Casas	Francesc Casas	Prensa	desq.
58	14	Gerard Llobet	Marta Elias	Vilanova	desq.

CLASSIFICACIÓ PER CLUBS (3 MILLORS EQUIPS)

Classificació	Club	Punts
1	Foment Excursionista de Barcelona	111
2	Els Blaus	118
3	UEC de Sants	149

SITUACIÓ I COMPOSICIÓ DELS CONTROLS

CONTROL	SITUACIÓ	COMPONENTS
SORTIDA	Masia d'en Cabanyes	A. Sagarra, V. Castro, S. Butí, M.C. Barceló
CONTROL A	Maset d'en Safons	X. Salleras, J. Santacana, A. Castelló
PAS 1	Corriol vora el Mas de l'Artís	Tina Moya
PAS 2	Corriol vora Barraca d'en Bruno	Elisenda Butí i Pilar Mañé
CONTROL B	Barraca d'en Bruno	R. López, D. Garcia, V. Carbonell, R. Raventós, J. Torras, P. Sánchez, E. Perera, T. Duran, M. Montoliu, P. Albet
PAS 3	Corriol Fondo Oliveres	Jordi Forgas, Sònia Dallà
CONTROL C	Urbanitz. Fondo C.Ramonet	R. Farriol i Oscar, Ramon i Sara Forgas
CONTROL D	Collet Cal Deus	M. Vidal, M. Simón, D. Lacasa, A. Montaner
PAS 4	Capelleta Verge de les Neus	Antoni Ordovàs
CONTROL E	Cim del Pic de l'Àliga	J. Vidal, P. Pérez, J. M. Sánchez, T. Fuster
CONTROL F	Masia de cal Montaner	Damià Pérez i fill, Jordi Martí i acompanyants
CONTROL G	Fita del c. Granada	Josep Elies, Roser Grifoll i Marina Massó
CONTROL H	Vora l'autopista	J. Guinovart, A. Callejón, Ll. Daviu, C. Borrego,
		X. Salleras, A. Castelló, J. Santacana
ARRIBADA	Masia d'en Cabanyes	A. Sagarra, V. Castro, S. Butí, M. C. Barceló

Equip encarregat d'obrir marxa: J. Blanes, B. Forgas, V. Florenciano, N. Solé, J. Carbonell, Ll. Forgas

Equip escombra: J. Ferrer, P. Bertran, J. Mañé

Equip informàtic: Ramon Casas i Natí Salvadó

Sistema megafonia: Manel Massana i Josep Blanes

Itinerari: Lluís Daviu i Heribert Sagarra

Descripció itinerari: Blanca Forgas

Relat complementari: Vicenç Carbonell

Mapa: Composició marxas anteriors i caminades (col·laboració d'Enric Forgas)

Repartiment controls: Jani Ferrer

Horaris: Vicenç Carbonell i Jani Ferrer

Trofeus: V. Carbonell, A. Castelló i J. Ferrer

Material divers: Pilar Bertran

El "hobby" d'aquest hivern (34)

LES BOBILES

I ELS FORNS D'OBRA - 2

EL PROCÉS DE COCCIÓ

La cocció de les rajoles en els forns d'obra, que tal com vaig escriure el trimestre passat es feia una vegada al mes, era diferent de com es feia en les bòbiles. En els forns es posaven les rajoles separades i fent pisos, fins a omplir el forn, i tot seguit es feia foc a sota la base de l'obra durant tres o quatre dies sense parar; quan el foc s'apagava, les

rajoles encara es deixaven vuit dies més per acabar la bona cocció. Finalment, es treien les rajoles, tot i la dificultat que oferia l'excés d'escalfor que encara restava dins el forn.

Els forns tenien una fondària d'uns 12 metres i la seva base estava formada per un seguit d'arcs d'obra col·locats de manera que aguantessin les rajoles i que, al mateix temps, hi passés l'escalfor. Les bòbiles, però, tenien un altre procés: d'alguna manera representava que eren unes indústries més estables i arrelades, per això ja tenien unes naus o coberts on posar les rajoles a assecat abans de coure-les o fins i tot ja les podien pastar i fabricar allà dins.

EL PRODUCTE

Una peça molt clàssica que es produïa en aquesta indústria era el «maó», que generalment era de forma paral·lelepípede (prisma de sis cares), i s'emprava per fer parets, pilars, voltes, xemeneies, etc. També s'hi feia un altre maó de forma geomètrica,

diferent a la del paral·lelepípede, que hom anomenava «maó afaïçonat» i que, així mateix, rep diferents denominacions segons l'ús a què és destinat; hi ha el «maó de pou», que té una base de trapezi circular, destinat a revestir les parets dels pous; el «maó de queixal», que té una osca rectangular que serveix per encaixar-hi els bastiments de portals i finestres; el «maó de falca», que té forma de tascó i serveix per fer arcs i voltes, i el «maó refractari», que és utilitzat en forns i llars de foc i és molt resistent a l'acció del foc.

Les teules, una de les clàssiques peces que es construeixen amb l'argila, acostumen a ser corbes i una mica més amples d'un extrem que de l'altre. A aquestes teules se les anomena teula romana, teula àrab o teula rodona. Hi ha també una teula catalana, però és de forma plana, no és gaire coneguda i és poc usada, almenys a la nostra comarca. No tinc notícia que a Vilanova se'n fabriquessin, de teules.

El sou dels treballadors llogats en aquesta indústria era a preu fet, però es basava en la producció per «milers» de rajoles. El preu fet no era, doncs, a tant per peça.

ELS FORNS DE RAJOLES D'ARA

L'assecat modern de les rajoles crues es fa en uns forns-túnel que fan un assecat ràpid, regular i homogeni. La circulació dels gasos d'escalfament es fa a contracorrent del producte a coure. Bàsicament, ara es fan servir forns de càrrega i descàrrega contínua, és a dir, forns

Maó refractari de falca. Foto: J. Sivil

circulars en què les rajoles s'estan immòbils i és el forn el que es desplaça. El sistema s'assembla molt al que explicava en el cas de la bòbila del Roca equipada amb una dotzena de compartiments posats en anella al voltant del forn que es van descarregant de l'obra cuita i es van omplint de nou amb l'obra crua. Amb el temps de fer aquesta operació, durant la qual donen el tomb sencer al forn l'obra, ja s'han cuit.

PREHISTÒRIA

Com es va formar l'argila a Vilanova

He posat aquest títol perquè aquesta terra argilosa que s'empra en aquesta feina és la flor de la terra, és la més fina que pot haver-hi. Segons la Història Natural del Paísos Catalans, l'inici de la seva formació és dins la prehistòria, concretament a l'època més primitiva de les que es coneixen, el Zeno-zoic, dins del Quaternari.

Les capes d'aquests materials són predominantment sedimentaris detrítics, amb intercalacions de capes de materials carbonàtics i evaporítics, dipositats sobre la superfície de meteorització de la costa vilanovina. Es veu que es van anar dipositant capes col·luvials i al·luvials que s'adaptaven al paleorrelleu existent que era essencialment erosiu.

Al començament de l'Era Primària, Catalunya estava recoberta en bona part pel mar. Al seu fons es dipositaren materials argilosos que donaren lloc a les pissarres, i més tard es formaren les calcàries dures. Seguiren plegaments i erosions que desgastaren les muntanyes fins a formar relleus suaus i de vegades gairebé plans. Anaren seguint altres Eres, com la Secundària i la Terciària, s'aixecaren tot el seguit de les serres i muntanyes prou conegudes per nosaltres i, aigües endins, es dipositaren les sorres, les argiles, les margues i les calcàries i llavors les aigües del mar, que ocupaven l'actual Penedès, es varen retirar.

La situació de Vilanova, al sud del Garraf, està catalogada com a fosses i depressions litorals menors

o petites, i els registres sedimentaris abans esmentats són conseqüència de processos estructurals, de canvis climàtics i d'aspectes generals de transició marino-continentals.

LA CAPA DEL SÒL DE LA TERRA

El sòl és la capa fina de material solt que cobreix la roca inferior. Els sòls varien de gruix entre uns quants centímetres i alguns metres. Els fragments de roca derivats de l'erosió o la deposició de partícules desgastades, com l'al·luvió, formen més de les nou dècimes parts del material sòlid de la majoria de sòls.

La naturalesa de la roca ferma afecta, indubtablement, la composició de molts sòls. Però encara és més important el clima, ja que certs climes tendeixen a produir determinats tipus de sòls, sigui quina sigui la roca ferma.

Per als articles de rajolers i terrissaires, hom utilitza argiles margoses, sovint a base d'il·lita, molt acolorides o que s'enfosqueixen al coure-les.

(Margoses-marga; segons la G. E. Catalana. Roca sedimentària que conté argila i carbonat calci. És d'aspecte terrós, també és utilitzada per fabricar ciment i per adobar certes terres).

MÉS HISTÒRIA

A Catalunya, els rajolers que des dels segles XIII-XIV estaven organitzats en un gremi, conjuntament

Obra feta amb el fons mad paral·lel-lepipedu. Foto: Joan Sivil

amb els gerrers i els ollers, eren els menestrals que feien o venien les rajoles. La fabricació de teules i rajoles fou reglamentada per la ciutat de Barcelona els anys 1645 i 1706. El 1802, s'organitzà un nou gremi de fabricants de rajoles i teules que conservava la seva vitalitat en produir-se la dissolució dels gremis (1834-1836)

La dita «**Comptar com un rajoler**» vol dir *comptar exagerant les xifres arbitràriament*.

La rajoleria fou molt utilitzada en les cultures antigues, tant de la conca mediterrània com a la Xina i també a l'Amèrica precolombina i, en general, en totes les zones amb escassetat de pedra.

EL PAPER DE LA DONA

I mireu quina dada més curiosa que acaba d'arribar a les meves mans, d'una recent entrevista publicada al dominical de diari AVUI: «*Els antropòlegs han pogut demostrar que la concepció i la fabricació*

de la ceràmica va implicar un poder real per a les societats humanes i aquesta activitat ha estat estretament relacionada amb la dona. Sembla que varen ser les dones les inventores de la ceràmica i que això va possibilitar una transformació cultural de categoria. A partir d'aleshores, els aliments foren condimentats dins d'olles; els grans i els fruits foren guardats en alfabies i les cendres dels difunts arcerades dins les urnes com un ventre protector. En les societats primitives, les dones segueixen essent les encarregades de la fabricació del fang que motlluren en forma de sina (...) Les Parques són femenines, la Balanguera també, i Ariadna treu del laberint el seu enamorat mitjançant un fil. Amfores i fills: en el principi, poder i màgia.»

Segons el Diccionari Pompeu Fabra. **Parca** es defineix com: Cadascuna de les tres deesses que, segons els antics, filaven, debanaven i tallaven el fil de la vida de cada home. **Les Tres Parques** es defineixen com: La mort personificada. **Balanguera** es defineix com: Nom que havia estat donat a Mallorca a la Bolangera, personatge popular femení conservat en la denominació d'un ball rodó infantil. Així tenim que **Bolanguera** és definida com: Dona poc treballadora que fa diners sense gaire esforç.

I PER ACABAR

A Roma, el desenvolupament de la ceràmica cuita fou notable. Des de la fi de l'època d'August, la rajola cuita al forn substituï l'estructura que hi havia fins aquell moment de rajoles fetes eixugar simplement a l'aire lliure. Les rajoles foradades i acanalades, i per tant més lleugeres i adherents, són de producció relativament recent.

Des de la fi del segle XIII, per influència islàmica, s'acostumà a vidriar-ne o vernissar-ne una cara. Un dels avantatges del vernissat era la impermeabilització de la rajola i una de les utilitats pràctiques que va tenir aquesta va ésser en la construcció de les parets i dels fons dels cups on es dipositava el raïm quan era collit, tot esperant la fermentació i transformació del most en vi

novell.

Els primers centres de producció de rajola vernissada foren a València i a Manises. D'aquí s'estengué, arreu d'Europa, la tècnica de recobrir, a més del paviment, els sòcols, i fins i tot parets senceres.

EL CARRER DELS TERRISSAIRES

Al barri de la Geltrú, dins el nucli antic, al que en podrien dir la «Vila Medieval», hi ha el carrer dels Terrissaires. Què vol dir això? Vol dir que hi havia una certa quantitat de gent que treballava amb la ceràmica, ja fos fent rajoles, fent geres, fent estris per a la casa o en d'altres utilitats. Avui dia, pot ser que en aquest carrer no hi hagi ningú que s'hi dediqui, però en altres llocs de la vila, on encara hi ha professionals de la ceràmica, es continuen gastant els «pans», que és la terra fina ja pastada a punt de gastar.

En aquest àmbit hi situaríem, per exemple, algunes imatges, la més monumental de les quals seria la de Sant Antoni Abat, feta per Pau Carbonell, el qual, abans de fer la definitiva imatge de pedra que presideix la plaça, va haver de motllar el Sant amb terra que ell mateix anava a buscar a la bòbila Figueres. També altres ceramistes com Fidel Claramunt o Santiago Milà se'n servien, de les bòbiles properes a la vila, els amos de les quals els avisaven quan els sortia una veta

de terra de primera qualitat.

Doncs aquest carrer, que és datat del segle XIII, no va ser fins al segle passat que va rebre aquest nom. Va ser en l'acord municipal del 17 de març de 1857. Es dedueix, doncs, que aquest nom se li deuria donar perquè en aquest carrer hi deuriere viure suficients persones depenents de les feines relacionades amb la ceràmica i perquè popularment tothom l'anomenava així de molts anys abans de la seva retolació oficial.

Joan Lluís Sivill i Vergés

Bibliografia:

- . Història Natural dels Països Catalans. Vol. 2, Geologia
- . Gran Enciclopèdia Catalana, vol. 2, 9, 12 i 14
- . Diccionari General de la Llengua Catalana Pompeu Fabra
- . El Nostre Planeta Terra. Ed. Cedag S.A.
- . Tot Catalunya. Geografia Física Il·lustrada
- . Notes de L'Arxiu Municipal de Vilanova
- . Els carrers de Vilanova i la Geltrú, vol. 1
- . Gran Enciclopèdia Larousse Universal, vol. 17

Peces tradicionals de fang que es feien a les bòbiles: catufol, card de cup i maons "pibrolins". Foto: J. Sivill

MOMENTS D'UN ESCALADOR

Recordo aquesta setmana santa com una de les múltiples fantàstiques sortides que ens suposa el fet d'anar a escalar. Encara que crec que no només anem a escalar, sinó que nosaltres, els de les parets, senzillament prenem aquest camí o aquesta activitat per estar allà, al lloc on, en moltes ocasions, ens agradaria ser més sovint; on de vegades hem tingut unes emocions fortíssimes i també, alguns de nosaltres, moments tèrbols on no ho teníem tan clar, però ens en vam sortir; on hem fet part de les nostres millors amistats, un lloc on tenim ganes de tornar... I aquest lloc, senzillament, es diu muntanya.

Recordo divendres sant perfectament. Com van començar aquestes vacances. La cara que posava l'Àngel quan el vam passar a recollir, després de la nit de marxeta que s'havia acabat feia uns instants. - Que saltarem!, que saltarem a la fama! - deia quan veia les nostres cares de colors diferents als habitu-

als.

Recordo quan vàrem arribar a la Paret de Catalunya i de nou ens vam tornar a sorprendre quan vam veure el congost de Mont-Rebei. Crec que encara que el tinguessis cada dia al davant t'encantaries igualment amb la màgia d'aquest indret.

Recordo, sobretot, moltes de les vegades que pensava en la via que faríem el dia següent. M'imaginava els llargs més "guapos" de la via i la vista que tindríem del congost des de la paret. I també podia sentir el pati que hi hauria sota els nostres peus un cop estiguéssim allà penjats.

Recordo el matí següent, quan ens apropàvem a la paret. Teníem al davant la via "Desequilibrio Hormonal", encara que tothom la coneix per "Via del Xoxet". Sí, sí, del "xoxet", referint-se a un atribut femení. Nom que li ve donat per la gran semblança del llarg més famós de la via amb l'anomenada part del

cos de la dona. I sí, el llarg es veia claríssim, estava a sobre nostre, esperant que passéssim per ell.

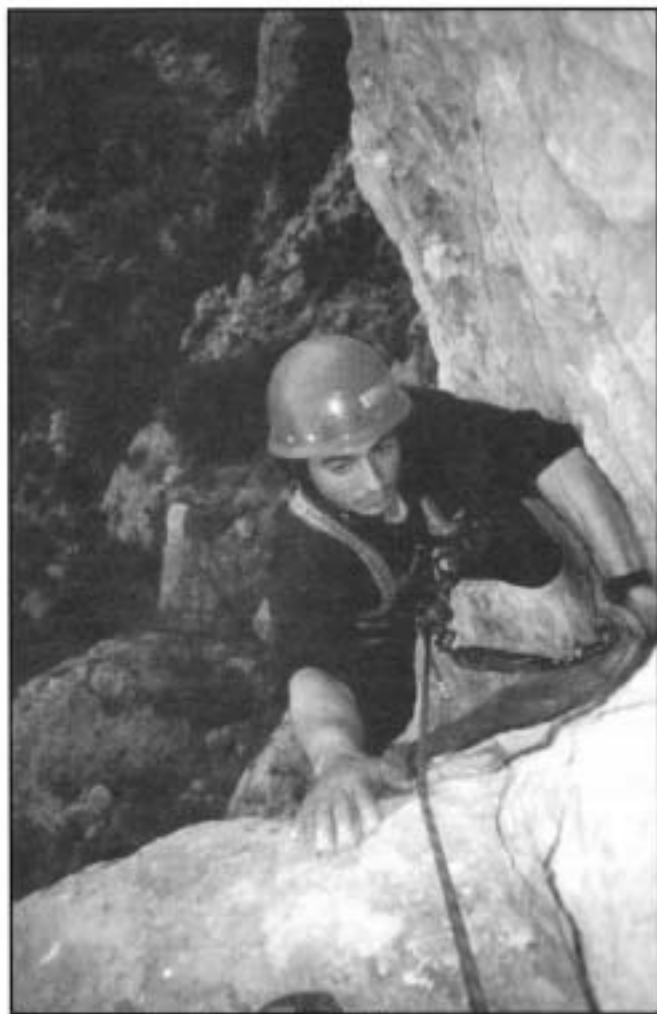
Recordo com al principi de la via, l'Àngel ja començava el primer tram i el Pere i jo fèiem l'últim cigarret, esperant sentir que ja podíem pujar. Veies la majoria de la paret a sobre teu i endevinaves part dels llargs de la via amb les seves grans fissures i xemeneies que fan ser únic el congost de Mont-Rebei. Realment, des d'aquí ja impressionava.

Recordo com després d'un i altre llarg ens adonàvem que havíem elegit bé la via. Era la que tocava aquell dia, amb les seves fissures on empostraves la mà i els peus, amb els seus diedres on t'espatarraves de cames, amb els seus trams de placa, amb... No paràvem de trobar trams de la via fantàstics, on et delectaves i, fins i tot, en alguna ocasió, envejaves el que anava de primer en aquell llarg. A cada reunió, comentaves la "guapada" de llarg que acabaves de fer i no sabies dir si t'havia agradat més o menys que algun dels anteriors.

Recordo la sort que vaig tenir aquell dia: la sort de tocar-me el famós "xoxet" de primer. Estaves a la reunió i miraves amunt. Et captivava aquella immensa fissura, la seva sortida, aquells forats per posar "seguros" que sabies que, la majoria d'ells, aguantarien bé una caiguda teva. Però a la vegada, senties un respecte o una por -per què no dir-ho- i potser aquesta última és la que encara provoca unes majors ganes de fer aquell llarg. Tens ganes de passar per allà, de fer un pas i un altre, de sortir de la confiança

Ja poden pujar. Foto: Mago

El Pere arribant a una de les reunions. Foto: Mago

d'un "seguro" per tenir la corda per sota i anar-ne a posar un altre, de no trobar la peça que vols col·locar a la primera i patir quan se't comencen a cansar les mans o els peus i encara no has donat amb aquella peça. I t'alegres quan ja has passat la corda per ella. Et relaxes uns instants, mires amunt i repeteixes l'operació. Es succeeixen els passos: uns, més difícils i obligats; altres, suaus per reposar una mica. I de cop ets allà, et manca l'últim tram i arribes a la reunió. Veus com la roca no és molt compacta, com se te'n pot anar algun "canto". Però t'adones que els agafes amb molta suavitat, gairebé sense fer força, i aguanten. Seria massa injust caure ara, quan has fet tot el llarg, aquell del qual fa anys que sents a parlar, que te l'has mirat en moltes ocasions, que amb aquell color ataronjat passa per tots els ulls dels escaladors quan fan les aproximacions de les vies. I tu ets allà, a la meitat de la paret, amb els teus companys esperant que muntis la reunió. Ells desitgen començar a pujar i esbrinar

que aquells crits que feia moments abans, en arribar a la reunió, volien dir el que semblaven: que sens dubte no era un llarg qualsevol. Era molt més que això.

I recordo la resta de la via, tot de roca al teu voltant, el dia fantàstic que feia, el cel blau, el pantà a sota dels teus peus i, darrera teu, la paret d'Aragó. Tot rodejat de boscos i algun que altre prat. Recordo els meus companys i m'adono que allò no només ho vaig viure jo, que no estic boig, que aquells moments que té un escalador són únics, que aquell cigarret al cim val més que totes les comoditats que puguis tenir.

I, sobretot, m'agrada explicar-ho, escriure-ho i que la gent ho pugui llegir. Crec que la majoria de gent que va a la muntanya entén aquests moments i que també els té fent altres activitats. I és igual el nivell o la dificultat, si fas muntanya, esquí, espèleo, escalada, o si, senzillament, t'agrada agafar el cot-

Una de les fissures de la via. Foto: Mago

xe i escapar-te per veure-la. Senzillament, ens agrada transmetre i compartir amb la resta de la gent el que suposen aquells moments, aquells sentiments, aquelles emocions. Ens agrada que, per uns instants, entrin en aquell món i que també sigui seu, en aquella muntanya que tant t'ha omplert, i ara l'únic que pretens és transmetre-li-ho i per uns moments portar aquella persona a aquell indret per posar-la en el teu lloc, en aquell llarg, en aquella cavitat, en aquell cim... Senzillament, allà.

I no només m'agrada recordar, sinó pensar que hi ha més vies, més cims, més cavitats, més pales de neu, més boscos..., molts més indrets on encara no has estat. En fi, més moments que encara no has viscut i que, sens dubte, t'estan esperant. Seran millors o pitjors, és igual. Senzillament vindran i nosaltres estarem allà per viure'ls, per disfrutar-los, per sentir-los. Senzillament, allà.

Mago

Crònica del "cotarro" talaïenc

LA NOSTRA MARXA PER DESCRIPCIÓ INCLOSA EN LA 1a COPA CATALANA DE MARXES TÈCNIQUES REGULADES

Potser per evitar el progressiu abandonament de l'organització de les marxes d'orientació i regularitat, el Comitè Català de Marxes de la F.E.E.C. ha tingut la bona pensada d'organitzar una competició entre equips participants a nivell de tot Catalunya, la **1a COPA CATALANA DE MARXES TÈCNIQUES REGULADES**, on hi hauran tres classificacions: individual, per entitats i per divisions territorials (Vegueries).

El requisit indispensable per participar-hi és estar en possessió de la **llicència federativa de 1999**, sigui quina sigui la modalitat, o bé adquirir la **llicència temporal** per a cada prova (850 ptes) o bé per a les 7 proves d'enguany (2800 ptes), evidentment amb assegurança inclosa.

Després de la nostra marxa -la 1a del calendari- ja tenim equips engrescats a participar en les proves restants. Si esteu interessats en prendre-hi part podeu passar qualsevol dia pel local i contactar amb els membres de la nostra Comissió de Marxes, i us explicaran les puntuacions, les classificacions i els premis que podeu guanyar.

El calendari de proves per a 1999 és el següent:

-21 de març; 41a Marxa d'Orientació per Descripció; A.E. Talaia

-25 d'abril; 51a Marxa de Regularitat; Club Excursionista Ripoll

-9 de maig; 43a Marxa d'Orientació; U.E. Sant Joan de les Abadesses

-16 de maig; 35a Marxa de

Regularitat; Grup Exc. Campdevànol

-3 d'octubre; 36a Marxa Dufour; C.Exc. de Molins de Rei

-14 novembre; 22a Marxa de Regularitat de les Terres de Lleida; C.Exc. de Lleida

-28 novembre; 36a Marxa d'Orientació "El Cuc"; U.E.C. de Cornellà de Llobregat.

Esperem i desitgem que aquesta competició estimuli la participació dels caminaires de les nostres entitats.

LES OBRES DEL LOCAL, DE MICA EN MICA

Ja tenim enllestit gairebé la totalitat del recinte bar-cuina, on sobretot els divendres ja podreu gaudir d'unes excel·lents tapes cuinades i uns gotets de vi a preus mòdics. Mentrestant s'estan encastant a les parets els conductes de la nova instal·lació elèctrica i es renova la connexió de servei i tota la distribució del primer i segon pis, per la qual cosa no us sorprengueu si trobeu el local panxa enlaire, amb les parets plenes de forats, cai-

xes i tubs de plàstic a mig collar, i les eines i la runa encara per recollir. Compteu que som quatre gats a l'hora de fer la feina sacrificant alguns dissabtes i algunes hores al vespre per realitzar aquesta instal·lació. Agraïrem qualsevol ajuda tant de paleta com d'electricista.

Per altra banda, la nova sala de juntes (on hi havia l'antic bar) pot dir-se que ja està enllestida, s'ha pintat, s'ha dotat d'un nou enllumenat i es col·locarà un armarador de fusta, espai que serà d'utilització polivalent. Al costat d'aquesta, també s'ha renovat l'espai que ocuparà la secció d'Esquí, amb pintat i nova instal·lació elèctrica.

Del segon pis s'ha encarregat -mitjançant pressupost- el canvi total de la fusteria dels balcons, la qual està en procés d'execució, i que és complementada pel treball pintat que realitzen alguns dels nostres socis jubilats. De mica en mica s'està arranjant el local, però creiem que hi ha molts socis que podrien ajudar-nos i no ho

Unes magnífiques tapetes a punt de ser cruspides. Foto: Anxíu

Crònica del "cotarro" talaïenc

fan. Voldríem demanar-los que reconsideressin la seva actitud i que s'oferissin per treballar una estona, encara que sigui només els vespres. Us hi esperem.

NECROLÒGICA

El passat febrer va deixar-nos per sempre la Gertrudis Soler (Tulita per als amics) i vídua del que fou el segon president de la nostra entitat, en Tomàs Muela i Martínez. Des de la mort d'en Tomàs no participava en les nostres activitats ni la veíem pel local, però sí que havíem pogut saludar-la moltes vegades pels carrers de Vilanova, fins que una sobtada malaltia se l'emportà als 78 anys d'edat. Des d'aquestes planes volem expressar la nostra condolença a tots els seus familiars.

ASSEMBLEES GENERALS ORDINÀRIA I EXTRA-ORDINÀRIA DE SOCIS

De forma breu procurarem resumir les dues assemblees que es van celebrar el passat 27 de febrer. Com era previst, primer va tenir lloc l'assemblea ordinària on es donava comptes de les activitats econòmiques i socials de l'any 98, mentre que l'assemblea extraordinària tenia només com únic objectiu l'elecció d'una nova junta. Ja era hora!

El primer ordre del dia començà amb una llarguíssima lectura de l'acta anterior i amb alguna mostra de rebuig demanant que s'abreugés. A continuació, el president exposà totes les actuacions per part de la junta i les activitats pròpiament organitzades per l'Agrupació i que no relatarem aquí ja que normalment n'havem tingut puntual i detalla informació

des d'aquesta revista. També els representants de les Seccions i Grups explicaren el que havien fet durant l'any. L'activitat econòmica i el resultat del 98 foren explicats de forma condensada pel sotspresident Josep Blanes, ja que amb antelació suficient l'assemblea disposava dels estats de comptes i balanços. Si bé el compte de resultats de l'exercici podia donar un dèficit a causa de la inclusió dels imports de les obres del local, a suggeriment de l'assemblea s'ha cregut convenient incloure-ho com a inversió i fer-ho figurar com increment de l'immobilitzat al balanç de comptes, que ha quedat equilibrat en l'actiu i en el passiu a 24.513.663 pessetes mentre que l'exercici ordinari es tancava amb uns ingressos de 11.585.651 pessetes i unes despeses de 11.923.489 pessetes, és a dir, amb un dèficit de l'exercici de -338.838 pessetes. Cal comptar que l'import de les obres del local ha estat de 4.690.533 pessetes per la consolidació de l'edifici aportat a la Comunitat de Propietaris, mentre les remodelacions nostres, és a dir, internes, han estat de 2.267.181 pessetes i que s'han cobert mitjançant els fons dels bancs i caixes de què encara disposàvem, però que han escurat gairebé totes les reserves monetàries. O sigui que per a les properes obres de reforma segurament haurem de recórrer als crèdits. L'estat de comptes s'aprovà, igualment com el pressupost per a l'any 1999 que s'ha ajustat a 11.453.000 pessetes tant en ingressos com en despeses.

Seguidament s'aprovà la llista de baixes per manca de pagament i el capítol de precs i preguntes s'esbandí tot seguit, ja que a continuació s'havia de

celebrar la prevista assemblea extraordinària.

Convocades eleccions per constituir nova Junta Directiva, i un cop complerts els tràmits estatutaris, només es presentà una sola candidatura, que de nou era encapçalada pel Salvador Butí i formada essencialment per un grup de joves i acompanyat d'algun dels membres veterans de la junta anterior, gairebé amb el propòsit que en el termini més breu possible, aquesta nova generació sigui la qui dirigeixi totalment la nostra entitat. Després d'explicar la motivació d'encapçalar la llista de nou per part del Salvador Butí i els propòsits de dinamitzar la Talaia, l'Andreu Ferrer llegí el programa d'actuació, el qual trobareu en una altra pàgina d'aquesta revista. No cal dir que fou aprovada per aclamació.

Els membres que la formen són els següents:

President

Salvador Butí

Sotspresidents

Marga Carbonell

Toni Castelló

Andreu Ferrer

Joan Raventós

Secretari

Agustí Poch

Comptable

Josep Blanes

Tresorer

Manel Vidal

Vocals

Salvador Belchi

Judit Català

Carles González

Lurdes Montoliu

Nati Salvadó

Jordi Vidal

A tots ells, doncs, els desitgem sort i encert en les seves actuacions i que no els falti

Crònica del "cotarro" talaienc

La nova junta de l'entitat, un cop acabada l'assemblea que els va ratificar. Foto: Rosa Farriol

l'ànim ni l'ajut per tirar endavant. Enhorabona!

CARNAVAL, UN ANY MÉS

El nostre periple per les festes del carnaval vilanoví passava per l'inici amb una conferència del Bienve Moya, el dia 5, sobre aquest tema, i ja seguiria el Dijous Gras amb la Xatonada i Sermó Social a càrrec de l'enviat especial d'en Carnestoltes, en Bernat del Manton. Enguany la xatonada fou preparada pel Salvador Pujades, que tot i ésser excel·lent, algú la trobà molt diferent dels anys anteriors. Aquest capítol acabà com sempre emmerdant-nos de meringa dins el local, ja que aquest cop no hi havia desafiament amb els de l'Agrupació. El dissabte, finalment, no s'organitzà cap acte,

donat que els possibles participants en el Sopar de Mascarots ja tenien muntat el xou en una altra banda. I el diumenge, les Comparses, on no sortiríem de la tònica dels darrers anys, de minça participació. Però, evidentment, la nostra fou una comparsa maniobrable i que féu divertir-se a les 39 parelles, que comptaren amb una bona banda de música i un banderer esbojarrat que de forma incansable feren passejar la nostra presència per tots els barris de Vilanova, per submergir-nos finalment en aquell maremàgnum comparser que és la batalla de caramels de la plaça de la Vila, on la repetitiva cerimònia dels invitats-col·locadors de llaçades a les banderes ja comença a atipar als participants. A la tarda, després dels dinars col·lectius

al local, molts dels nostres socis s'aproparen a la plaça de les Cols per ballar les Danses.

I el dilluns, els Cors de Carnestoltes espargiren per Vilanova totes les conyes i sàtires que se'ns ocorregueren, dirigits magistralment per la M. Cinta. Férem el recorregut de costum agraït als establiments i societats que ens havien convidat amb les millors cançons del nostre repertori, fins i tot fariem aparició al Teatre Principal, que amb una platea sense cadires mantenien els espectadors a peu dret. Cada any es planteja el dilema si s'ha d'anar a cantar o no al Principal, però cada any acabem anant-hi, i això que enguany no hi eren els de la "tele" de Canal Blau, que ja ens havien gravat pel carrer.

Crònica del "cotarro" talaienc

I pràcticament s'acabà aquí la participació talaienca en el carnaval, ja que a l'Enterrament de la Sardina gairebé sempre hi ha alguna sòcia desconsolada que va darrere les despulles del Rei Carnestoltes. Ha passat doncs un altre any diem-ne que normal, esperem que el vinent sigui molt millor.

ASSEMBLEA I CANVI DE JUNTA AL G.E.A.M.

En la darrera assemblea dels socis del Grup d'Escalada i Alta Muntanya, entre altres acords hi havia la remodelació de la junta de la Secció, la qual ha quedat constituïda de la següent manera:

President

Jordi Vidal

Secretària

Neus Garcia

Tresorera

Lurdes Montoliu

Material

Jordi Rius

Eva Gimeno

Biblioteca

Marga Carbonell

Esperem que, com sempre, aquest grup continuï amb les seves activitats esportives i que normalment són de les més reeixides de la nostra entitat, i que la nova junta faci sentir la seva empremta. Cal remarcar que aquests mesos d'abril i maig, el G.E.A.M. conjuntament amb la Vegueria de la Regió III de la F.E.E.C. organitza el Curs d'Alpinisme de la Regió III, que esperem que sigui un èxit de participació i organització. Inscriviu-vos-hi!

TAMBÉ CANVI DE JUNTA I RENOVACIÓ AL G.E.T.

Com estava previst, els nostres espeleòlegs en la seva assemblea ordinària havien de renovar els càrrecs de Junta, i així, els socis del Grup Espeleològic Talaia n'escolliren els següents membres:

President

Xavier Rossell

Sotspresident

Salvador Belchi

Secretari

Xavier Galisteo

Tresorer

F.J. Perona

Material

Joan Rodríguez

Biblioteca

Jaume Mirabent

Fotografia

Miquel Alentorn

Igualment que el Grup d'Escalada, els espeleòlegs del G.E.T. realitzen dintre la nostra entitat una de les millors activitats i que representa un indiscutible patrimoni de la Talaia. No cal dir que encoratgem aquesta nova junta a continuar la tasca empresa i a ampliar-la si cal, sabent que tenen en cartera molts i importants projectes, entre ells els propers 24 i 25 d'abril hi ha prevista l'organització a Vilanova i la Geltrú de l'Assemblea General de la Federació Catalana d'Espeleologia i la V Trobada d'Espeleòlegs de Catalunya, actes que se celebraran a la sala d'actes de la UPC de la nostra ciutat.

CRÒNICA DELS DIVENDRES CULTURALS

Després del parèntesi nadalenc, continuàvem amb la realització d'omplir els divendres al vespre amb actes culturals i conferències de tot tipus. Així, el 8 de gener era el Jordi Mon-

roy, com a responsable de la casa d'esports NO LÍMITS, que ens parlava de ROBA I MATERIAL D'ESQUÍ, amb una àmplia i documentada explicació de materials com el Gore-tex o els esquís tipus Carbing i d'altres, que promogueren una sèrie de preguntes sobre les qualitats d'aquests materials per part de l'encuriosida concurrència. El 15 de gener era un vell conegut nostre en el tema de conferències: el professor Joaquim Monturiol, Catedràtic de Geologia de la UB, que ens recordà amb nostàlgia les darreres vegades que havia vingut a fer-nos les seves interessants conferències; i aquesta no en fou l'excepció: "YUKON: 4400 m a través del país de l'or, del fred, dels óssos i de les grans muntanyes", que ens mostrà des de les històries de les aventures i penalitats dels buscadors d'or de començaments de segle amb projecció de transparències insòlites, fins a les anècdotes pròpies d'incidències amb els óssos, sense oblidar un bon repàs de les escasses ciutats i les immenses distàncies entre nuclis habitats i la pedagògica demostració de l'actuació de les geleres a les més altes muntanyes del continent americà o els sorprenents gruixos de neu que es registren en aquelles latituds. La disertació, que se'n féu curta, va ser premiada amb càlids aplaudiments i esperant ben aviat tornar-lo a tenir entre nosaltres.

El 22 teníem previst parlar dels ARXIUS DE VILANOVA I LA GELTRÚ, però per un imponderable de darrera hora no es va poder realitzar. Al seu lloc es pogué improvisar una xerrada il·lustrada amb diapositives a càrrec del Xavier Galisteo, que, sota el títol d'EGIPTE VIST PER

Crònica del "cotarro" talaienc

UN JOVE, va resultar una conferència molt ben resolta, amb una encertada visió dels espectaculars monuments egipcis i de la seva història, i que fou mereixedora dels aplaudiments cordials de la concurrència. I seria la Isabel Herreros qui, el 29 de gener, ens explicà amb una bona col·lecció de diapositives que es titulava "GUATEMALA: VACANCES DE TREBALL EN UNA ONG", com col·laborà amb aquesta entitat sense haver concretat amb exactitud els treballs que havia de realitzar ni ben bé on havia d'anar. A partir d'aquí hagué d'improvisar tota classe d'iniciatives per organitzar la seva col·laboració amb els nadius i que fructifiqués en millores per a aquell poble. Durant els seus dies de sojorn allà, pogué captar tots els aspectes de la vida guatemalteca, que ens oferí en unes imatges molt reeixides. Bons aplaudiments clogueren la xerrada.

I donàvem per inaugurat el carnaval el 5 de febrer amb una conferència del Bienve Moya, que, evidentment, es titulava "EL CARNAVAL", i que amb una visió original ens explicà les diverses facetes i evolució del carnaval i no només el vilanoví, sinó que anà desglossant i comparant els carnivals de terra endins i els de la costa, amb totes les seves manifestacions de disbauxa i festa. Mentre que el dia 19, entre l'Àngels Parés, l'Alfred Contreras i la Vicky Florenciano, ens passejaren en un TREKKING AL NEPAL, que ens explicaren mitjançant un munt de seqüències d'un vídeo que hagueren d'anar escurçant, d'una projecció que si s'hagués fet sencera hauria durat moltes hores. Amb uns paratges de meravella al peu dels cims himalaiencs, ens feren una síntesi del seu

recorregut amb una conferència que podríem dir interactiva, ja que les preguntes adreçades als tres caminaires foren contínues per part del públic assistent que omplia la sala, un públic que agraí amb forts aplaudiments aquella bonica passejada pel Nepal. El dia 26, li tocà el torn al nostre president, Salvador Butí, amb una conferència i imatges projectades sobre ISABEL DE BAVIERA, REINA DE FRANÇA, un tema històric d'un personatge francès de l'edat mitjana que li tocà fer de reina i que portà una vida atzarosa, amb molts fills i un marit mig boig, i amb compromisos amb els anglesos que més tard derivarien en la Guerra dels Cent Anys. Tot un poema que el Salvador explicà a la nodrida concurrència amb el seu estil característic que aconseguí fer entenedor un tema gairebé fulletinesc. Com sempre, al final, molts aplaudiments.

El dia 5 de març, alhora que es feia la presentació de la 41a MARXA SOCIAL D'ORIENTACIÓ PER DESCRIPCIÓ als mitjans de comunicació, es projectà una col·lecció de diapositives de les primeres marxas, ja un tant rànies, i on poguérem veure joves barbuts amb pantalons de pota d'elefant, i calbs, que llavors duïen melena. La nostàlgia féu exclamar a més d'un: quins temps aquells! Les diapositives de la Blanca Forgas foren molt celebrades per tothom. El dia 12 foren el Manel Vidal i la Marcel·lina Simon els que ens presentaren la projecció: ESCANDINÀVIA: CAP NORD, crònica d'un viatge més amunt del Cercle Polar Àrtic, que ens mostrà uns recorreguts idíl·lics pels fiords noruegs, paisatges banyats pel sol de mitjanit que culminaven en tocar al Nord

Kapp, la terra europea més acostada al Pol Nord. La projecció fou molt ben acollida per la nombrosa concurrència de la nostra sala d'actes. El dia 19 era la Laura Megias, llicenciada en Geologia per la Universitat de Barcelona, que ens presentà la FORMACIÓ I EVOLUCIÓ GEOLÒGICA DELS PIRINEUS, una xerrada que, amb el suport dels esquemes geològics projectats amb diapositives, ens ajudà a comprendre una mica més la formació del nostre Pirineu. I el darrer divendres de març, dia 26, estava anunciada la projecció: SOLIDARITAT AMB PERÚ, però es va haver d'ajornar per impossibilitat de venir els conferenciants. Properament tornarem a anunciar aquesta xerrada quan els tornem a tenir disponibles. I així doncs s'acabava el primer trimestre de l'any i amb aquest la crònica dels nostres divendres culturals.

**ATENCIÓ, INTERNAUTES!
TENIM UNA NOVA PÀGINA
WEB I UNA NOVA ADREÇA
DE CORREU ELECTRÒNIC**

aetalaia@suport.org

També la pàgina Web de la Talaia la podreu consultar polsant les següents dades del vostre ordinador:

<http://www.teleline.es/personal/aetalaia>

Aquestes noves adreces han estat possibles gràcies a un conveni amb la Generalitat de Catalunya i que acull totes les entitats com la nostra perquè puguem gaudir dels avantatges d'Internet.

ACTIVITATS DEL G.E.A.M. 1998

ROCA

Vilanova de Meià

Via Cabaret Galàctic: Oscar, Roger
Via La Taca de Rimesco: Oscar, Roger, Eva
Via Anaconda: Pere i Oscar
Via El señor de los bordillos: Oscar, Roger, Eva
Via El Placer del Gesto: Oscar, Roger i Pere D.
Via Tàrraga: Andreu - Lurdes / Robert - Mago / Laura - Pere
Via Txubascos - Vascos: (Paret Zaratrusta): Magda, Toni M.
Via Camel: Andreu, Lurdes, Robert - Toni i Magda
Via Rampsa invertida: Roger, Ramón, Cuc i Mago
Via Gemma: Xavi P., Roger A.
Via Por tus Guebos Matute (Pilar del Segre): Pere D. - Andreu F.
Via Camel: Robert i Anna.
Via Black Sabbath: Roger, Mago
Via El Placer del Gesto: Archi, Oscar, Eva.
Via El somni de Quimil: Andres, Pep i Jaume.

Regina

Via Postmorten: Oscar, Eva.
Via Tropoma (A la 3ª): Oscar, Mago
Via Ribes-Vidal: Magda, Toni M i Robert M.
Via Gall-Molero: Oscar, Mago
Via Tudiguentu: Roger, Eva, Oscar.

Terradets

Via Supertram - Cade: Lurdes, Andreu, Mago
Via Cade: Pere, Laura
Via Cade: Andreu - Lurdes / Toni, Magda i Robert M.
Via Tutti - Frutti: Pere, Oscar
Via Mescalina (fins la Feixa): Eva, Oscar, Roger.
Via Cade: Andreu - Vicens / Mago, Anna i Joaquim / Robert i Santi

Congost de Collegats

Via Tanger: Laura, Lurdes i Eva / Robert M., Macià i Andreu.
Via Cosmos: Andreu, Lurdes / Laura, Eva, Robert M. / Mago i Bet.
4 llargs d'una propera nova via anomenada "Sambarynigh"
-Oberta per sota per: Oscar, Pere i Mago i (Macià)

Ordessa

Via Edelweis: Angel i Mago
Via Rabada - Navarro: Alex, Julian, Juanjo (Comarques)
Via Rabada - Navarro: Pep, Diego i Jaume.
Via Anglada - Cerdà: Pep, Quico i Jaume

Riglos

Via Vencejo Acaobalco: Roger, Diego, Ramón i Mago
Via Tam-Tam-go: Diego, Roger, Ramón i Mago.
Via Todo tiene fin: Roger, Cuc, Ramón, Mago
Via El barbas y el villareto: Roger, Cuc.
Via Mosquitos: Cuc, Ramón
Via Murciano o Alberto Rabada: Roger i Mago.
Via Tucan Ausente (Mallo Pison): Diego, Quico i Jaume.

Montserrat

Diables:
Via GAM: Oscar, Pere, Robert M. / Mago, Andreu i Toni M.
Cavall Bernat:
Via Perez - Verges: Andreu, Robert M. / Anna i Mago.
Frares:

Via Heinz - Pororsky: Jaume, Angel, Mago.
Via GAM: Eva, Robert M.
Via Anglada Cerdà: Manel Vives i Roger A.
Via Esperò Ribes: Marc, Toni i Jaume.
Aguila del Centenar:
Via CADE: Diego, Antonio, Pep i Jaume
Aeri:
Via Easy Rider: Lala, Anna i Robert M.

Ports de Beseit

Roques de Benet:
Via Antonio Garcia Picazo (el Puro): Roger, Lurdes i Andreu
Moles del Don:
Via obsessió Continua: Eva, Oscar
Via Sois pe Maria: Eva, Oscar
Via Solstici d'Estiu: Eva, Oscar.
Via Itaca: Mago, Bet, Olga.
Via Itaca: Andreu - Lurdes - Jordi (Autista)
Via Itaca Neus i Xavi.
Via Tintin a les Males: Neus, Xavi.
Via Betelgeuse: Neus, Xavi.
Via Picaso Miró les tapies: Neus, Lurdes i Xavi P.
Via Semeagol: Roger i Xavi.
Via Amposta: Oscar i Roger.
Via K.R.T.: Archi, Xavi i Eva.

Pic del Martell

Via La nena dels ulls Blaus: Pere i Laura.
Via Mounting Wood: Magda i Toni M.
Via Nose: Pere, Laura - Magda, Toni M.
Via Nena dels ulls Blaus: Robert M., Toni M.
Via Nose: Robert M., Toni M.

Cavallers (1ª Agulla de Camalestorres)

Via Bules: Oscar, Eva i Roger.
Via Leiva (Oest): Diego, Pep, Antonio i Jaume
Via Amistat amb el diable (est): Diego, Pep, Antonio i Jaume

Mont-rebel (Paret d'Aragó)

Via: Santiago Domingo: Eva, Roger, Oscar.

ALPINISME

Canal de l'Ordiguer: Andreu, Lurdes, Eva i Oscar
Canal de L'Ordiguer: Neus G, Xavi P.
Canal Sabat: Robert i Jordi R.
Canal dels Troncs: Xavi i Roger.
Corredor Vermicelle: (Alta Cerdanya (Cambredase): Toni M, Magda, Andreu, Neus i Xavi.
Canal Central del Gra de Fajol: Xavi Rosell, Jordi Rius
Punta alta: Andreu, Lurdes
Pic d'Aguilles - punta Juncadella - Aneto (per C. Estassen) -
Punta Oliveres - Pic Coronas - Pic del Mig: Robert M. Xavi P., Lurdes i Andreu
Cresta dels bessiberris i Comoloforno: Xavi, Neus i Andreu.
Pica d'Estats - Pic de Verdader (Aresta NE): Lala, Lurdes, Laura i Eva
Pic de Valhiviera - Pic de Culebres: Robert, Ana, Marga, Macià, Xavi R.
Xavi G, Lurdes, Andreu, Eva, Laura i Xavi P.
PATAGONIA: (Torre N. del Paine) -Via: Moncino: Jaume Diego, Mago, Quico, Pep, Edu i Capis.

Introducció a l'espeleologia V

BLOQUEJADORS I DAVALLADORS

En aquest article veurem quins són els aparells que ens ajudaran a progressar al llarg de la corda: els bloquejadors.

N'hi ha de diversos tipus, els que serveixen per pujar o bloquejar i els que serveixen per davallar, que anomenarem davalladors.

Existeixen molts fabricants, però ens basarem en els clàssics de la casa Petzl perquè són els més coneguts, a pesar que altres cases fan aparells similars.

Bloquejador de puny (figura 1)

Porta un sistema de bloqueig que deixa moure cap a una banda, però que es trava quan s'intenta moure cap a l'altra, per mitjà d'un sistema dentat que bloqueja la corda.

Obviament, s'utilitza per pujar: el fem servir per pujar-lo per la corda i quan es deixa automàticament es trava a la corda. L'utilitzem amb un sistema anomenat DAD o "Oruga", conjuntament amb un altre davallador (el de pit).

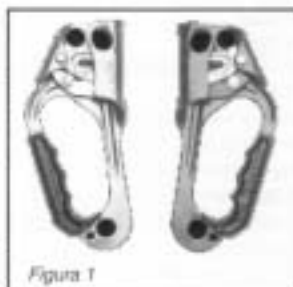

Figura 1

Figura 2

Treballa amb cordes dinàmiques i estàtiques, des de 8 fins a 13 mil·límetres de diàmetre, en corda simple.

N'hi ha per a dretans (color blau) i esquerrans (color groc).

Aquest bloquejador és una variant del "Jumar" (figura 1.2), que va revolucionar la progressió amb corda a finals dels anys 60, perquè en aquella època es baixava amb el mètode "Comici", o sia, es feia passar la corda pel cos de l'espeleòleg i per l'espatlla.

A banda del model normal, existeix una variant incorporada recentment: el "Pomper" (figura 1.1), que porta un sistema de politja que multiplica l'efectivitat de la força que fem amb el/els peu/s, molt útil quan portem pes o estem cansats.

També hi ha una variant que s'anomena **Basic** (figura 2.1), que no porta la forma

d'agafar amb la mà.

Aquests aparells han de patir 5 vegades una càrrega de 400 kg abans de deformar-se o fer-se malbé.

Bloquejador de pit

La casa Petzl l'anomena "Croll" (figura 2).

Porta un sistema de bloqueig semblant al de puny; la diferència rau en la manera d'ancorar-lo al *maillon* de l'arnés. Té una forma peculiar una mica diferent, però el funcionament és igual.

Bloquejador Shunt (figura 3)

Aquest bloquejador es basa en la pressió que fa en la corda quan li carreguem força. S'utilitza normalment d'assegurança i té l'avantatge que es pot utilitzar amb corda doble.

Bloquejador Grigri (figura 4)

S'utilitza principalment en escalada i per assegurar. Té un funci-

Figura 2.1

Figura 1.1

Figura 2

semblant als cinturons dels cotxes. Quan hi passa la corda suaument, la deixa lliscar i quan hi ha un moviment brusc, la bloqueja.

El **vuit** (figura 5) també es pot considerar com a bloquejador. Encara que és un aparell polivalent, ens serveix, també, tant per assegurar com per davallar.

Els davalladors són bloquejadors amb els quals controlem l'empresonament de la corda, la qual cosa ens permet deixar-la. És útil per davallar o assegurar, o simplement parar i bloquejar-nos a la corda per fer qualsevol maniobra.

El **vuit** és molt pràctic perquè ens permet treballar amb corda simple i doble. S'utilitza normalment en barrancs i escalada.

El més utilitzat és el **Simple** o **Dressler** (figura 6) per a corda simple (és el seu nom) o una variant de corda doble que actualment està en desús. A través d'un sistema de politges, fem passar la corda per l'aparell i així controlem la pressió a la corda i progressem amb un control exhaustiu de la corda.

Hi ha una variant anomenada **Stop** (figura 6.1) que porta un sistema de fre automàtic.

Figura 4

Aquest aparell també és polivalent perquè, segons la tècnica usada, ens permet davallar amb corda fixa amb pes a sota o amb cordes en condicions molt difícils (corda mullada, cascades d'aigua, etc).

També hi ha el **Rack** (figura 7), un rapelador pensat per a grans verticals. Amb aquest aparell podem graduar la distància entre eslabons per controlar la davallada. Està pensat per a grans verticals, situacions en les quals la corda té una llargada molt gran i pesa molt.

Com a accessoris dels bloquejadors tenim tots els sistemes d'aparellament que ens permeten treballar amb comoditat a través d'ells: són els suplements.

Figura 6.1

Suplement de pit

S'utilitza per ajuntar al màxim el bloquejador de pit (croll) al cos nostre.

Bagues de peu

És la clau per progressar amb el sistema DAD, conjuntament amb el bloquejador de puny i el de pit, per pujar per la corda.

Mosquetons d'unió

Són els enllaços dels suplements amb l'arnés (nosaltres, els espeleòlegs).

Hem de fer un incís perquè aquests "accessoris" són molt particulars de cadascú. La norma bàsica és bastant estàndard, però després ve l'adaptació que a cada persona li va bé, i és quan trobem diferents maneres de portar el material. La norma és "TREBALLA CÒMODE" respectant la seguretat.

Figura 7

Fins aquest punt hem parlat d'un temari descriptiu, de què i com són els aparells. La seva aplicació és molt àmplia i un aparell té diverses funcions, però això té diferents tècniques d'utilització. Al GET podem ensenyar-vos les prestacions que requereixen unes tècniques especials.

Si tens curiositat per aprendre o practicar l'espeleo o els barrancs, vine al GET. Hi trobaràs un altre món apassionant d'aventura i de reptes.

Salvador Belchi

- 1 Puño ascenso
- 2 Croll ventral
- 3 Cabo anclaje
- 4 Arnés pecho
- 5 Arnés cint.
- 6 Pedal

OLORS, SONS i IMATGES del NEPAL

Aterrem el dia 29 de setembre del 98 a l'aeroport internacional de Kathmandú, capital del Nepal, conegut país oriental (sobretot per tots els amants de la muntanya), als peus de la serralada de l'Himàlaia, entre el Tibet ocupat pels xinesos i la mística i superpoblada Índia.

Després de dos duríssims dies d'adaptació al nou ambient, passejant perduts i incrèduls pels carrers de la ciutat, comencem a saber bellugar-nos una mica, i és que el canvi cultural, ambiental, acústic, higiènic, gastronòmic, visual, olfactiu... és realment dur i agressiu. Per sort, diuen que Nepal és el més tranquil, net i polit de qualsevol dels països de la regió.

Només sortir de la porta de l'aeroport amb la intenció d'agafar un taxi perquè ens dugui al cèntric barri de Thamel, on diuen que hi ha el

millor ambient per al nou turista, ens trobem envoltats de tot de personatges cridant alhora: "Taxi sir?? Taxi?". Després de fer una elecció, guiant-nos més per la pinta del personatge que pel d'un cotxe que encara no hem vist, pugem sobre un pot amb quatre rodes i clàxon, sobretot clàxon... ho repetirem, clàxon, clàxon, clàxon. I és que sembla que allí, els cotxes, en lloc de funcionar amb gasolina ho fan amb el clàxon. En definitiva, un cotxe sense clàxon no és un cotxe, no funciona i no pot circular.

Arribant al barri desitjat, demanem al taxista que ens porti a un hotel car i de renom, no per quedar-nos-hi, sinó per buscar-ne un altre, sols i amb tranquil·litat. Però s'hi nega en rodó i no ens permet baixar del cotxe fins que no som davant d'un altre hotel que ell ens acon-

sella i que, naturalment, era propietat seva.

La desesperació i el cansament que portem a sobre ens aconsella seguir les indicacions del personatge per evitar, si més no, perdre una bona estona discutint. Ens ensenyen, doncs, les habitacions, una cosa molt aconsellable abans de tancar cap acord, en llocs com aquests. No ens en convenç cap, excepte una, a dalt de tot de l'edifici, ampla, tranquil·la i suficientment neta. Ens en demanen dotze dòlars la nit i iniciem el primer regateig de les nostres vacances. L'acord es tanca amb quatre dòlars cada nit quan ja som a la porta de l'hotel amb les motxilles carregades, disposats a buscar una altra cosa. Això sí, amb el nostre compromís de no parlar del preu amb la resta de clients.

El regateig es converteix en una

L'Everest i el Lhotse des d'una avioneta. Foto: Andreu Ferrer

part importantíssima dels nostres dies en aquestes contrades i la nostra tècnica es va depurant. Repetirem continuament els nostres arguments, i altres de nous que se'ns van acudint, i hauréu d'escoltar repetidament els mateixos arguments de defensa del preu del venedor una vegada i una altra.

Nosaltres, des que no som americans, passant perquè jo ja voldria però la meua dona, qui mana, no hi està d'acord, també, perquè ja ho hem vist a un altre lloc a millor preu. Si comprem diversos objectes, ens permetem apretar molt més, i si el preu que ens demanen en principi és abominablement elevat, ens enriem directament i fotem el camp sense dir pràcticament res. Sovint ens persegueixen tot rebaixant el preu, fins i tot dient que feien broma.

Els venedors es defensen dient que els cal menjar, que es queden sense marge i, sempre, després d'haver rebutjat nosaltres el seu primer preu, ens demanen quant en donem; aleshores, a vegades fan l'àgil jugada d'agafar un preu mitjà entre la nostra oferta i la seva i, donant-ho per bo, fan com qui ja embolica l'objecte i es disposa a cobrar-lo. Arribem a perdre la paciència i a engegar a dida el venedor, i també ens sentim pràcticament expulsats d'algun comerç després de ser massa tossuts i exigents en alguna transacció.

Ens comuniquem sempre en anglès, fins l'infant més petit en sap algunes paraules, encara que només sigui per demanar-nos algunes rúpies d'almoïna.

Tot i la nostra lluita per comprar les coses al seu preu just, estem absolutament segurs que mai vam deixar de ser enganyats.

Superats els dos primers dies lloguem una moto i la primera demostració que ens fa el logater per ensenyar-nos-en el bon estat és fer sonar repetidament el clàxon. El motor, frens, llums, intermitents, rodes... és indiferent.

Després d'algunes pràctiques de conducció (no tenim carnet de moto cap dels dos, ni mai ningú ens el demana), ens passem quatre dies tombant, arribant-nos a poblets i visitant temples pels voltants de la vall de Kathmandú. Observem les

diferències entre les dues religions del país que conviuen amb absoluta naturalitat.

El Budisme, la recerca del nirvana, l'estat d'il·luminació, més una filosofia que una religió, amb les estupes i gompes com a temples d'adoració i diferents representacions de Buda, on trobem els típics rodets de pregària i múltiples banderetes penjades perquè el vent s'endugui les oracions.

D'altra banda, l'Hinduisme, incompreensible per a nosaltres, xarxa de déus i família, amb les seves reencarnacions, aspectes i vehicles. L'ésser es va reencarnant en estats superiors o inferiors, segons els seus actes en l'última encarnació, fins assolir l'alliberació final del cicle de reencarnacions. Múltiples temples, de diverses teulades, tots ells dedicats a múltiples déus diferents.

Decidim realitzar un petit trekking, per la qual cosa ens cal treure el permís de trekking a l'oficina d'immigració. Aquí hi ha un caos absolut i les ofertes perquè ens ho tramitin ràpidament a canvi d'alguns dòlars són abundants.

El dia 5, doncs, viatgem des de Kathmandú fins a Pokhara, segona capital del país. Les dues ciutats estan separades per 205 km per una autopista d'on l'únic concepte que en reconeixem és el fet que s'ha de pagar per utilitzar-la. El viatge el fem en autobús, en unes duríssimes vuit hores, i els salts que fem degut al mal estat de l'anomenada autopista són constants. De tant en tant, una barrera de canya

Pont penjat prop de Tatopani, a la vall del Kali Gandaki. Foto: Andreu

de bambú, acompanyada d'una barqueta, ens fa aturar per a pagar algunes rúpies de peatge.

Per iniciar el trekking, volem des de Pokhara fins a Jomosom, poble al qual només es pot arribar amb avioneta o després de set dies de camí. Aquest poble està situat, aproximadament, a mig camí del famós trekking al voltant del massís de les Annapurnes. Volem per sobre del que després baixarem a peu durant set dies, per sobre la gorja més profunda del món, entre el Daulagiri i l'Annapurna 1, tots dos de més de 8.000 m. L'atterratge és sobre una pista de terra i la impressió és més forta, segur, que la del Dragon Kan. El paisatge ha canviat completament: ara som pràcticament a l'altiplà tibetà, molt àrid i sec.

Mentre van passant els dies de camí, observarem novament la transformació del paisatge; seguint la vall del riu, Kali Gandaki, podrem veure amb un sol cop d'ull des del cim del Daulagiri, a 8.137 m, naturalment

Stupa de Boudhi. Foto: Andreu Ferrer

nevat, fins a la seva arrel, amb totes els canvis de tonalitats de blancs a marrons i passant als diferents verds, fins a arrencar del llit del Kali Gandaki.

Els dies passen tranquils i amb molt bon temps i ens sorprèn l'elevat trànsit de la ruta, però és que estem utilitzant una autopista d'alçada, l'eix més important de comunicació de tota la vall, tot i que, de moment -i esperem que per molts anys-, s'hagi de fer a peu o a l'esquena d'alguna bèstia, sigui cavall, ase, mula o yak.

El trekking ha començat en un desert d'alçada, on a voltes hi bufa

un vent abrasiu, i acabem caminant entre alts i enrevessats arbres, sentint la remor típica de la selva, amb aus i micos saltant i cridant.

Finalitzem el trekking cansats però molt satisfets. Hem caminat 8 dies seguits, unes set hores diàries, i de fet hauríem continuat caminant, dia rere dia, una llarga temporada, coneixent nous paisatges i personatges ben diferents, tots ells molt agradats.

Hem tornat a Pokhara i ara volem conèixer la zona del Terai, al sud del Nepal, la part més baixa, on hi ha el Parc Nacional Royal Chitwan. Per arribar-hi, ho farem tot

fent ràfting; és una activitat que, si bé mai no ens ha cridat l'atenció, recomanem de realitzar si és al Nepal. La força dels rius, el seu enorme cabal, la bellesa, la solitud i la immensitat de les valls per on transcorren, fan que sigui una activitat absolutament fantàstica i aconsellable.

Arribats al parc, ens instal·lem en una espècie de reserva-hotel on, després d'haver pagat quinze mil pessetes per barba per ser-hi tres dies i dues nits, ens sentim absolutament estafats. Ens passegen amb elefant, amb canoa i a peu, i tenim la sort de veure durant uns instants algun rinoceront en estat salvatge. Tot plegat força interessant, però a un preu massa elevat en el nostre parer.

Retornem amb autobús a Kathmandú per passar-hi els últims dies de les vacances. Ens instal·lem en un hotel diferent, recomanats per uns altres turistes com nosaltres, i ens hi trobem molt més a gust.

Aprofitem els últims dies per llogar una altra moto i seguir tombant per la vall de Kathmandú. Ens arribem fins a Nagarkot, un poble situat dalt d'una carena des d'on, si fa bo, es pot veure l'Everest. No tenim sort i, tot i que el temps no és dolent, no ens deixa veure gairebé res.

L'últim dia, abans de marxar, agafem una avioneta que ens passeja per sobre la serralada de l'Himàlaia i ara sí que podem veure l'Everest, acompanyat del Lhotse, el Makalu, el Cho-Oyu, el Xixapangma... i la immensitat d'aquesta serralada, la més alta del món.

Enlirant-nos de Kathmandú, de camí cap a Delhi de nou, cap a casa, podem observar, per últim cop, la immensitat d'aquestes muntanyes. Volem ja a cinc mil metres i encara les veiem per damunt nostre.

Creuant els Pirineus des de París, tot tornant a casa, recuperem la visió de les muntanyes més conegudes per nosaltres: l'Aneto sobresurt de la seva gelera, però només una mica, sobre l'àmplia visió aèria. Sovint diem: "que petit que és el món", però caldria afegir-hi: "i que grans que són les seves muntanyes".

Andreu Ferrer

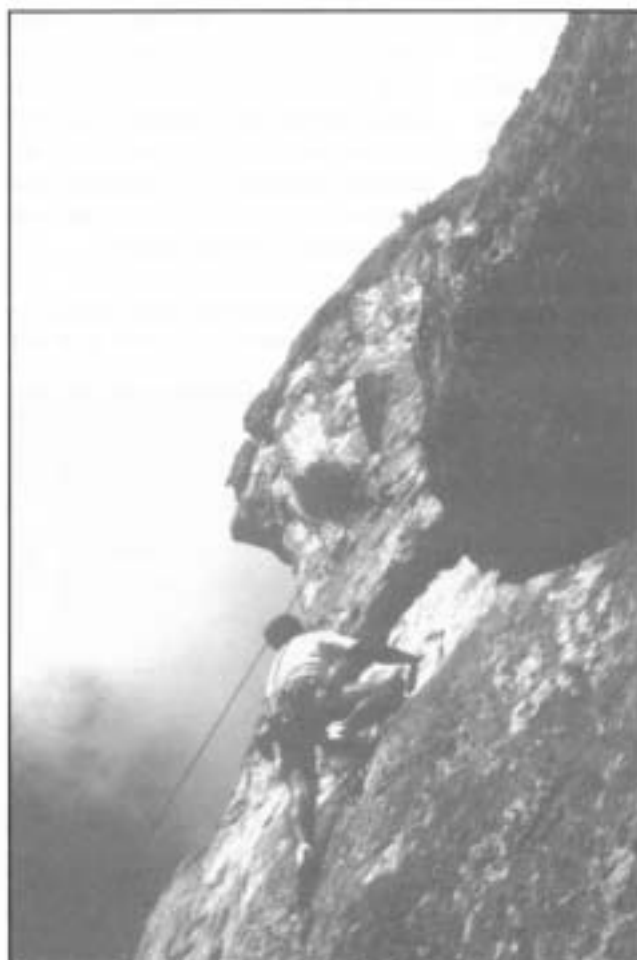
L'entrevista JOAN RODRÍGUEZ

Fins ara, hem anat publicant entrevistes dels personatges més coneguts per la seva activitat o per la seva significació social, però ens calia que una activitat tan important com l'espeleologia també tingués la seva representació personal.

Així, de seguida posarem l'ull a qui potser ha estat un dels que, en aquests darrers anys, ha fet revifar l'afició a endinsar-se en la foscor de les coves o davallar a la profunditat dels avencs: el Joan Rodríguez.

Amb la prudència —o, potser, timidesa— que el caracteritza, va acceptar parlar per a aquesta revista. És un home hiperactiu, però sabem que sempre té una estona per dir-nos com van ser els seus inicis de la seva gran passió: l'espeleo, sense oblidar que a la Talaia també ha fet alta muntanya i escalada.

Li vam fer triar algunes de les seves fotos històriques, li vam posar la gravadora al davant i... aquest és el resultat de l'entrevista. Llegiu-lo.

El Joan escalant a la Mussara (any 1994). Foto: Toni Castells

Anem a fer l'entrevista amb el Joan Rodríguez, un espeleòleg del G.E.T. A veure, Joan, comença per fer-nos cinc cèntims de la teva fitxa personal.

Vaig néixer a Terrassa fa 37 anys i amb 18 vaig venir cap aquí a Vilanova, i estic treballant des d'aleshores, i la meua vida és l'espeleo, a part de la feina.

Estàs d'acord que et fem l'entrevista?

Home, m'ha sorprès, la veritat, m'ha sorprès molt. Penso que aquí hi ha més gent, amb més solera...

No es tracta de solera sinó que

creiem que han de sortir representacions de tots els sectors de l'Agrupació i tu pots representar perfectament el sector de l'espeleologia. Bé, et pregunto gairebé el mateix que a tothom. Com veus la nostra Revista? T'agrada? Creus que val la pena mantenir-ne la publicació?

Mantenir-la i si és possible fer-la millor encara, això sempre es pot fer, suposo, tot i que penso que us deu portar molta feina. Però si, m'agrada, és una bona revista.

Perfecte, doncs. Ara diria que comencessis a esbrinar els teus records. Quines foren les teves primeres passes dins el món excursionista i quines ja posteriorment dins la teua afició especial que és l'espeleo i quins foren els teus primers amics a fora i aquí, a Vilanova?

Doncs, mira, jo vaig arribar a la muntanya ja de gran, amb 16 anys. Normalment la gent comença a sortir a la muntanya de nen, jo hi vaig arribar de gran. I vaig començar a fer-ho amb acampades, excursions a peu ... Però un bon dia va

El Joan al cim del Cotella. Foto: Jordi Vidal

venir un company, un veí meu d'allà a Terrassa, i em va dir: Vine, que t'ensenyaré què és l'espeleologia. Jo no sabia ni de què em parlava... Total, que em va enganyar, perquè em va enganyar, i ja a partir d'aleshores, això devia ser cap al 78 o el 79, m'he dedicat a l'espeleologia en ànima i cos. Em vaig federar l'any 80, al Centre Excursionista de Terrassa, a la S.I.S. (Secció d'Investigacions Subterrànies) i l'any 84 vaig aparèixer per aquí a la Talaia, vaig preguntar per la Secció d'Espeleo i em van adreçar a casa del Mam, que sembla que era l'únic que hi havia viu per aquí, i des d'aleshores doncs que estem fent coses per aquí dins.

Qui hi havia aleshores a més a més del Mam, aquí a la Talaia, fent espeleo?

Quan vaig arribar aquí hi havia només el Mam i la seva companya aleshores, que era l'Adela i ja està, no hi havia ningú més.

I de president de la Talaia, qui hi havia en aquells moments?

Era en Julià, en Josep Julià.

Bé, parla'ns ara una mica de les teves principals activitats de quan vas començar. Quines són les sortides, com vas iniciar les

activitats aquí a més d'apuntar-te al G.E.T.

En un principi va ser intentar de conèixer la moguda aquí a Vilanova i a la comarca. Jo l'espeleo ja la coneixia però no coneixia la gent d'aquí, i bé, va ser doncs anar molt al Garraf, juntament amb el Mam, que me'n va ensenyar moltes coses, i a partir d'aquí vam veure la necessitat de donar una bona empenta al G.E.T., que estava una mica mort aleshores,

i va ser quan vam començar a reclutar gent, a cridar les 'velles glòries' perquè ens vinguessin a donar un cop de mà, i va ser quan va néixer la idea de portar cada any si fos possible els Cursets d'Iniciació a l'Espeleologia, que són els que han mantingut viu el G.E.T. fins ara, perquè el 90 per 100 de la gent activa que fa espeleo dins la Talaia ha sortit dels cursets. I jo m'he dedicat més que res a això, perquè a mi el que més m'agrada de l'espeleologia és la docència i donar a conèixer aquest món a la gent. Aquesta és la fita

més gran que jo he aconseguit. La propera fita més gran que tinc en ment és la sortida de la setmana que ve, perquè la sortida de la setmana que ve sempre és la més gran, sempre ...

Sempre, sempre, i l'última sempre és la millor... Perquè, on penseu anar?

Pensàvem anar a la Fou, a portar vint xavals de 16 anys dels Escolapis, però no sabem encara si es farà o no es farà.

Quines coses més has fet? Algun tipus de curset, tens alguna titulació, ets monitor? Estàs lligat amb la Federació d'alguna manera, hi tens algun contacte?

Joestic federat des de l'any 80 fins avui, sempre ho he estat. Després, per part de l'Escola Catalana d'Espeleologia vaig fer un Curs de Perfeccionament Tècnic, això va ser l'any 1986, i posteriorment, el 90, un Curs d'Iniciadors Socials, que aquest el vam fer conjuntament el Mam i jo i recordo que ens ho vam passar molt bé. Últimament, fa cosa d'un parell d'anys més o menys, vaig fer un reciclatge d'Iniciadors Socials i es van crear el que és l'Iniciador Docent. Aquesta figura ja pertany a l'Escola, és a dir, l'Iniciador Social prepara cursetistes i l'Iniciador Docent prepara monitors perquè facin els cursets d'Iniciació. I bé, doncs, des d'aleshores aquí estem. Aquest seria el meu currículum docent.

Quines són les teves fites, projectats, avencs, quines són les

Refugi de San Pedro de Soba. Foto: Manel

Pujant al Cornalioforno (any 1982). Foto: Teresa Sarrà

més importants, les més llargues, les més fondes. Quins són els teus rècords, diríem, els principals, els que recordes?

A mi, la que sempre em vindrà a la ment, és l'expedició que vam fer conjuntament amb la gent de Sabadell quan vam anar a la Berger, d'això ja fa quatre anys, que és una cavitat que té 1000 m allà a França. Però la

fita més gran no va ser meua, la fita més gran va ser precisament de l'entitat, perquè allà, desgraciadament, l'Ariadna, la meua filla, va patir un accident i estant a 600 km de casa, a França, i aquestes històries, vaig rebre un recolzament des de Vilanova des de la Talaia, un recolzament tan gran que em vaig quedar molt sorprès. Després van dir-me que fins i

tot l'alcalde hi estava involucrat... Va ser un recolzament molt gran. La meua fita va ser això. Després, personalment, en cavitats i fondàries, he visitat gairebé totes les cavitats que es poden visitar a Santander, les del Pirineu, totes les escoles de la rodalia, com el Garraf, Montserrat, Tarragona...

El que sí que recordaré sempre és l'exploració que vam fer a Garmaciega, conjuntament amb el Mago, el David, el Yago, el Perona i l'Humberto, que vam baixar 800 metres i a 50 metres del final ens vam quedar sense llum i vam haver de córrer cap amunt perquè no haguéssim pogut sortir. I vam estar 16 hores. És a dir que per un fallo de logística, per no portar suficient carburó, ens vam quedar a 50 metres del final. Va ser una llàstima.

Vas participar també a la Illaminako?

No, a la Illaminako hi vaig participar només com a equip de suport. Jo havia passat un temps sabàtic perquè va néixer l'Ariadna, després de néixer la meua filla va ser quan hi va haver alguns problemes al G.E.T.,

A l'interior de la cova Carluéles. Foto: Vicenç Lera

Pozo del Xitu (Astúries). Foto: Josep Aguadé

problemes interns, que van acabar en expulsions, etc. i aleshores va ser quan va sortir l'expedició a Illamina-ko, i jo més que res vaig donar un cop de mà pujant material però no hi vaig participar directament, a l'exploració.

Has fet altres coses a part d'espeleo, no? Alguna cosa d'escalada i alta muntanya, oi, ho has compaginat bé?

Sí, a mi m'agrada tot. Tot el que és muntanya m'agrada. Passa que l'espeleo és la meua vida. D'escalada, un dia em vaig plantejar que essent d'aquí, de Catalunya a més a més, i excursionista i no pujar al Cavall Bernat, em semblava que no podia ser. I em vaig dedicar una mica a l'escalada, vaig aprendre a escalar -que per cert Déu n'hi do aquests escaladors el que fan!- i he escalat sobretot a les nostres rodalies, a La Riba, la Facu, les penyes de can Mercé, a la paret de la Talaia, a Lurdes. També he fet algunes vies d'escalada a la Roca dels Arcs, a Vilanova de Meià; la paret de les Bagasses, a Terradets, a La Mussarra i a Mont-rail, fins que va arribar un dia que vaig pujar al Cavall Bernat de Montserrat. I va ser molt maco,

una passada! He pres part també en un parell de Rallis d'Alta Muntanya, això va ser els anys 1994 i 1995...

Has participat en altres activitats de la Talaia, suposo, és així?

Sí, sí. La veritat és que vida social no en faig gaire perquè em dedico molt al G.E.T. però participo en tot el que puc. He participat en les curses de BTT que s'organitzen a l'Aplec de Tardor, ara acabo de participar en la 41a Marxa Social d'Orientació per Descripció, sempre intento estar lligat una mica a tot el que es fa a la Talaia, en totes les seves activitats.

Així, doncs, creus que poden conuiu tota aquesta barreja de coses: l'alta muntanya, el senderisme, els campaments, l'espeleo, les activitats culturals, l'esport d'aventura... Creus que fa falta alguna cosa o penses que ja funciona prou bé?

Crec que més que poder conuiu, es necessiten mútuament, perquè totes aquestes branques de la muntanya per si soles es queden una mica buides. Cada cop que jo vaig a fer una cavitat, allà on sigui, abans d'arribar a la cavitat estic fent sen-

derisme, estic fent excursionisme, em miro les parets, aquells penya-segats i jo, en la meua ment, ja estic escallant. Jo penso que és tot junt, el que passa és que arriba un moment que t'especialitzes una mica. I bé, a partir d'aquí, si surten coses noves ben vingudes siguin, perquè penso que hem de tenir la ment oberta. Vaja, jo no m'havia imaginat mai que algun dia, en els centres excursionistes hi entressin les bicicletes i avui dia tot-hom les té assumides, i com això, un dia pot arribar una altra cosa.

Quines alternatives aportaries tu a la Talaia, què ens falta o què ens sobra a tots plegats, quines coses caldria canviar perquè la Talaia fos més important, que te'n sembla?

Home, això és difícil de contestar perquè si no et mulles tu mateix... El més fàcil és dir, això s'hauria de canviar i això no, però si no t'hi poses tu mateix...

A vegades es poden aportar idees...

La veritat és que és difícil. No sé, a mi, potser ara portem uns anys que estem una mica com navegant, segurament que és pel tema del lo-

Caminant per Sant Llorenç del Munt. Foto: Cristóbal

El Joan Rodríguez a l'avenç del Llamb. Foto: Steve

Interior de la cova Cañuelas (any 1996). Foto: Jordi Vidal

cal, les obres s'estan allargant i és lògic, si no tenim diners les coses s'han d'anar fent de mica en mica, però penso que a la Talaia potser el que li falta, i més que a la Talaia a la meua secció, perquè jo el que conec realment és la meua secció, el G.E.T. el que li falta doncs és una mica d'empenta i que tothom es mulli alhora. No sé si a la junta de la Talaia li passa igual, però el que jo veig a la meua secció és això, no? que hi ha moltes idees però a l'hora de pensar de veritat penquen els de sempre, i els deixen una mica de banda i abandonats, i és clar, per donar idees t'has de mullar tu també, si no, no val la pena donar-les.

Bé, si una de les coses que sembla que ens falti és el jovent, digue'ns, tu t'hi sents bé entre el jovent, l'entens?

Home, jo sóc jove!

Ja, però n'hi ha de més joves que tu, que són potser els que haurien de començar a impulsar l'entitat...

No, no, l'entitat està fent coses bones, perquè ara mateix tenim aquí l'Andreu de sots president i és un noi jove i suposo que deu tenir idees

noves i prou empenta, i això és bo. Jo em trobo amb la gent jove igual que amb la gent gran, m'és indiferent. Puc sortir amb el mateix Andreu, o amb el Mago, o amb el Xavi Rosell, que també és jovenet, a fer espeleo, o puc sortir a fer el Bachimala amb el Joan Toledano, no tinc cap problema.

Perfecte, això està molt bé. A veure, jo ara et preguntaria: quina cosa voldries haver fet i encara no has aconseguit? Quina és la il·lusió de la teua vida que encara no s'ha acomplert?

Bé, en tema de muntanya el que sempre he volgut fer i encara no he aconseguit és anar a fer una visita a la Pierre Saint Martin. Això és una de les il·lusions més grans de la meua vida. Vaig estar a punt de realitzar-la però encara no ho he fet. Potser el dia que l'aconsegueixi realitzar em quedaré una mica buit, però m'és igual perquè trobaré una altra cosa diferent, una altra meta.

És una bona fita la Pierre Saint Martin... Digues'ns, què t'ha portat l'excursionisme i la Talaia, a tu, personalment?

Tot, Tot. L'excursionisme, el món

A l'avenc de l'Esquerrà, l'any 1987. Foto: Joan Rodríguez

de la muntanya, l'agrupació de la Talaia, m'ha donat moltíssimes coses, la veritat. M'ha ensenyat a ser més persona, més humà, a entendre més la gent, a ser més tolerant; perquè, és clar, anant a la muntanya et trobes moltíssima gent i de molts tipus i aprens a ser tolerant i aprens a conviure amb cultures diferents i amb pensaments diferents, molt diferents als teus. Al cap i a la fi la muntanya és la muntanya i tothom té dret a viure-la.

Molt bé, no et puc demanar massa coses més perquè ja ens has explicat una mica tot el que hi ha. Et delixo aquí amb l'afició de l'espeleo, que és la teua fita principal, i que per molts anys continuïs amb aquesta empenta, tirant endavant més cursets i ensinistrant un bon estol de joves espeleòlegs. Moltes gràcies.

Josep Blanes

GR-3: un recorregut per la Catalunya interior **L'ESTANY - SANT PERE DE FERRERONS - MOIÀ**

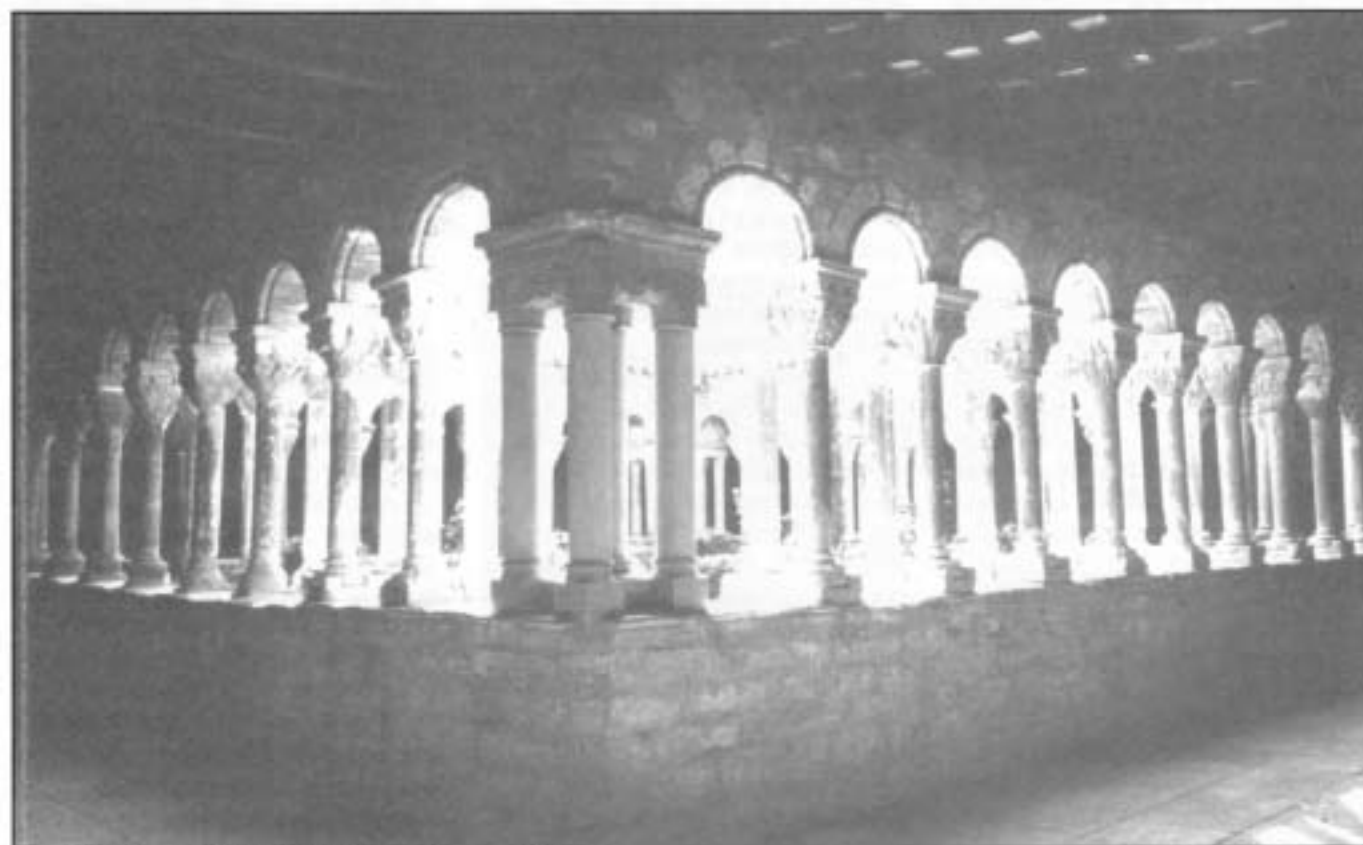
1a etapa: L'Estany - Dolmen de Puig Rodó - La Caseta Alta - Sant Pere de Ferrerons - Molí Nou de Passarell - Moià. 20 de desembre de 1998. 87 participants. 12 km aproximadament.

Per tal de no trobar sorpreses climatològiques al camí dels Bons Homes, la junta ??? va considerar oportú compaginar aquest camí amb el GR-3, no tan espectacular com el primer, però apte per a tothom. I amb aquest desig inauguràvem el GR-3 el mes de desembre amb sortida a l'Estany i visita al monestir de Santa Maria, romànic dels segles XI i XII. Després de visitar l'església on el mossèn ens feu una

breu explicació, contemplarem un dels claustres més bonics del romànic català. Els capitells (72) en l'aspecte decoratiu i iconogràfic constitueixen el màxim atractiu del claustre.

En els capitells de la galeria septentrional podíem admirar episodis del cicle de Nadal, des de l'Anunciació fins a la Fugida d'Egipte de la Sagrada Família. També en aquesta galeria veíem escenes de la vida pública de Jesús i del cicle de la Passió. En la galeria de ponent els capitells estaven decorats amb motius vegetals, animals fantàstics i diverses escenes de la caca i matança del senglar. Darre-

ra d'aquesta galeria hi ha la de mig-jorn que ha estat considerada per tots els estudiosos com la més moderna. Ens cridà l'atenció la forma dels capitells que tendeixen a fer desaparèixer les arestes i a crear volums més arrodonits. N'hi han alguns de figuratius i la resta són de forma majoritària tenen ornamentacions florals. Fou, però la galeria oriental on ens cridà l'atenció el capitell d'una noia asseguda pentinant-se els seus llargs cabells mentre espera el seu estimat i una parella d'enamorats abraçant-se estretament, als demés capitells hi figuraven monstres i motius vegetals. Els més detallistes ens hi encantàrem una bona estona mirant

El magnífic claustre de Santa Maria de l'Estany. Foto: Salvador Butí

Santa Maria de l'Estany. Foto: Carles González

els capitells, mentre que els altres visitaren el museu que tenia diferents sales amb elements arquitectònics del monestir trobats en fer-se la restauració i també una bona part d'ornaments d'església i peces d'art popular.

Un cop acabada la visita ens reunirem a la plaça del monestir i sortirem de l'Estany per la carretera que menava a Avinyó continuant per una pista que pujava en direcció a Montjoia. Al cap de mitja hora arribàvem al collet de Cantallops on una espessa boira ens impedí veure les boniques panoràmiques del Moianès que ens prometia el relat de la topogüia. Seguïem per la pista i al cap de poc temps agafarem un trencall que ens portaria al dolmen de Puig-rodó on vàrem fer una breu parada per gaudir d'aquestes interessants restes prehistòriques. Recuperàvem la pista i arribàvem al coll de Montjoia on agafarem el camí de la dreta que baixava a Moià. Al cap de pocs minuts fem cap a la Caseta Alta on la topogüia torna a informar-nos d'excel·lents vistes sobre el Pirineu, Montserrat i Sant Llorenç del Munt, però una altra vegada la boira s'en-carregà d'impedir-nos aquesta prometedora visió. Cinc minuts després seguirem per un trencall a l'esquerra que ens menaria a can Nasplé i a l'ermita de Sant Pere de

Capitell on veiem la noia que es pinta i la parella d'enamorats. Foto: Salvador Butí

Un altre dels capitells escenificant els Reis Mags davant Herodes. Foto: Carles González

El grup escombra de camí cap a Moià. Foto: Carles González

Reagrupament a l'ermita de Sant Pere de Ferrerons. Foto: Carles González

Ferrerons que degut a la boira prengué unes formes fantasmagòriques. D'aquest edifici molt transformat al llarg dels anys resta de l'època romànica una part del mur de po-

nent i un tros de campanar. Després d'un breu reagrupament recuperàvem la pista per on havíem vingut i continuarem per un camí de baixada entre camps i boscos

que ens portaria fins a Moià.

Abans d'arribar trobaríem un llac artificial format per les aigües de la riera de Castellnou on una colla d'ànecs foren l'atracció de tots plegats.

Després de creuar la riera deixàvem a la dreta el Moli Nou de Passarell i continuàvem endavant per un camí que passava pel mig d'unes granges. Després de trobar la font de Passarell arribàvem a Moià, acabant la caminada a la plaça Major.

Després de dinar recuperàvem els autocars i arribàvem a casa a la sis de la tarda.

M. Carme Barceló

Riera de Castellnou, a prop de Moià. Foto: Carles González

El grup de marxadors saluda uns ànecs de Moià. Foto: Carles González

GR-3: un recorregut per la Catalunya interior **MOIÀ - SANT PERE DE MARFÀ - MONISTROL DE CALDERS**

2a etapa: Moià - Molí de Brotons - Mare de Déu de Marfà - Sant Pere de Marfà - Monistrol de Calders. 24 de gener de 1999. 62 participants. Aproximadament 17 km.

A la matinada del diumenge 24 de gener, a la plaça de l'Estació de Vilanova i la Geltrú, mentre els senderistes esperàvem l'hora de marxar cap al Moianès, no es parlava d'altra cosa que del gran festival de *burrus*

aquàtics que es va veure a la Rambla Principal el diumenge anterior. El comentari general era que feia temps que no es veia un aiguat tan ben administrat.

Poc abans de les set del matí, hora prevista per a la sortida, els 62 participants ocupàrem les 110 places disponibles als dos autocars contractats i emprenguérem la marxa en direcció les terres bagenques. Tothom estava meravellat per la gran disponibilitat

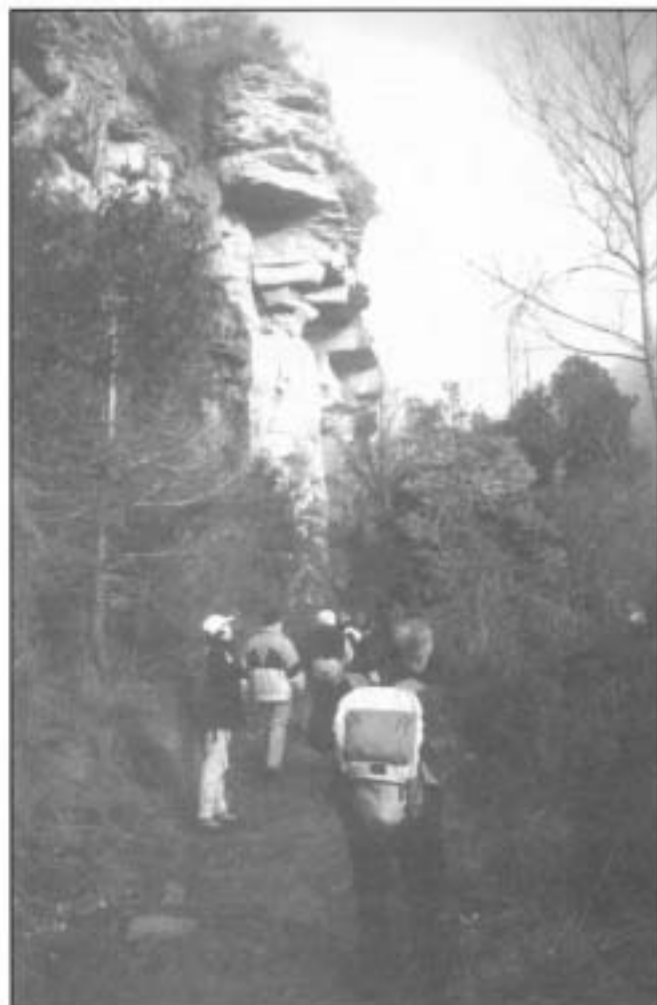
d'espai que teníem, gairebé dues places per cap, fet que contrastava notablement amb les endèmiques estretors de la majoria de les sortides talaienques.

Aquest estat de benaurança motivà que ben aviat s'escoltes-sin grans lloances vers la magnànima organització que tan esplèndidament havia vetllat pel confort i la comoditat dels seus organitzats i els més optimistes especulaven sobre la possible continuïtat d'una iniciativa

tan encertada. Malauradament, tota aquesta eufòria s'esvaí poc després quan començà a circular un rumor, plenament confirmat una mica més tard, referent al perquè d'aquella anòmala situació. Sembla ser que l'origen de tot plegat fou la gran remullada amb què ens obsequià el barbut del porquet; aquesta mullena motivà que es produís una gran passa de grip entre els senderistes habituals per la qual cosa les baixes d'última hora es multiplicaren deixant la tropa senderista totalment delmada.

Fos quina fos la raó, el fet és que anàvem a cos de rei i més d'un va aprofitar l'avinentsa per lliurar-se a les mans de Morfeo continuant, d'aquesta manera, amb els somnis estroncats. I així, feliços i contents, després d'haver recollit l'amic Trullàs, arribàrem a Moià quan eren prop de tres quarts de nou. Allí ja ens esperaven en Josep Comas i en Pere Jo, de Monistrol de Calders, que, juntament amb d'altres companys, havien decidit acompanyar-nos a la caminada fins i en Pere Jo varen acompanyar els nostres exploradors el dia de la preparació de la sortida i ens havien fet la proposta, que fou acceptada, de fer una particular variant del GR-3 que segons ells era més interessant.

Després de l'esmorzar reglamentari ens concentràrem a la carretera de Manresa a Vic per tal de començar la caminada; eren

Arribant al molí de Brotons. Foto: Carles González

El salt d'aigua del molí de Brotons. Foto: Carles González

Ermita de la Mare de Déu de Marfà. Foto: Carles González

dos quarts de deu. Pel camí de les Creus ens apropàrem a la riera de Font Candelera la qual seguirem una bona estona travessant-la diverses vegades tot gaudint de la visió de l'amagat Salt del Candeler i dels tallats del serrat de Montbrú.

Quan feia gairebé una hora que caminàvem vàrem deixar el GR-3 i seguirem en direcció al Molí de Brotons al qual arribàrem fent una marrada per un senderol que anava pel peu d'un espectacular cingle.

Bé, de fet al molí no hi arribàrem perquè era a l'altra ban-

da de la riera, en un punt on l'aigua quedava embassada per una petita resclosa. Un dels companys de Monistrol que anava filmant la sortida, bon coneixedor de la zona, sí que va arribar-hi i, des d'allí, va captar l'intens tràfec de senderistes als peus del cingle.

Retornats al camí principal, descansàrem una bona estona a redós de l'ermita de la Mare de Déu de Marfà. Poc després havíem de travessar a gual la riera de Marfà la qual podia ser que, degut a les últimes pluges, anés força plena. Davant d'aquesta possible eventualitat i recordant anteriors experiències algunes d'elles força humitejades, tot-hom es preguntava què passaria. Arribats al llit de la riera veiérem que no n'hi havia per tant i tot i que molts estris fotogràfics estaven amatents a qualsevol reliscada que comportés una bona remullada no pogueren enregistrar-ne cap.

El senderistes travessant a qual la riera de Marfà. Foto: Carles González

L'espectacular masia de Sant Pere de Marfà envoltada de boira. Foto: Carles González

Panoràmica de Monistrol de Calders. Foto: Carles González

Passada la riera el camí s'enfilà vers la casa *prohibida* de Sant Pere de Marfà, un notable edifici amb una petita capella al costat,

totalment inaccessible per als caminaries degut a la poca sociabilitat dels seus propietaris. Tot seguit i després d'una forta pu-

jada arribarem al coll de Marfà on férem un reagrupament; eren gairebé les dotze del migdia.

A partir d'ací, planejarem una mica i començarem a baixar cap a Monistrol. Segons la descripció del recorregut i el testimoni dels qui havien preparat la sortida, davant nostre, a l'horitzó, havíem de veure el castell de Granera, el massís de Montserrat, el Montcau, el coll d'Estenalles... La veritat és que no veiérem pràcticament res perquè les boires que ja ens havien acompanyat el dia anterior pel Moianès tornaren a fer acte de presència.

D'aquesta manera, una mica abans de la una del migdia, ja estàvem a les envistes de Monistrol de Calders, el qual veíem als nostres peus. Fent ús d'unes escales que ens estalviaren un bon tomb, arribarem a l'exemple del poble on s'hi construeixen molts i bonics xalets. El sol, que ens havia evitat durant bona part del recorregut, ací va fer acte de presència per donar-nos la benvinguda i ja no ens va deixar durant la resta de la jornada.

Una bona colla van dinar en una bonica zona d'esbarjo situada a la part alta del nucli antic del poble i d'altres vàrem anar a la fonda Can Robell.

Després de dinar, i mentrestant esperàvem l'hora de la sortida, poguérem gaudir de bones passejades pels volts de la riera de Sant Joan, residència habitual d'una gran colònia d'ànecs. Una mica abans de les quatre de la tarda vàrem marxar cap a Vilanova i la Geltrú on arribarem a dos quarts de sis.

Agustí Poch
Gener de 1999

GR-3: un recorregut per la Catalunya interior **MONISTROL DE CALDERS – SANT FRUITÓS DE BAGES**

3a etapa: Monistrol de Calders - Navarres - Sant Benet de Bages - Sant Fruitós de Bages; 21 de febrer de 1999; 66 participants; aproximadament 17 km.

Generalment, després de fer els quatre saltirons de la comparsa alguns senderistes queden tan esgotats que han de deixar passar uns quants dies abans no tornen a moure's; enguany, aquest defalliment també s'ha manifestat i, a la sortida post-carnavalesca, hi hagut algunes baixes importants i significatives. Però, malgrat això, el diumenge 21, poc abans de les set del matí, ens reunirem uns 66 caminaires a la plaça de l'Estació per marxar cap a les terres del Bages.

L'autocar es va fer esperar més del compte i això va crear un cert nerviosisme entre els senderistes; aquest estat col·lectiu motivà que quant aparegué un autocar fou materialment assaltat. Un cop dins i amb els ànims més calms veiem que alguna cosa no quadrava; no podia ser que un autocar tan luxós fos el nostre. Després d'interrogar l'astorat conductor s'aclarí la incògnita; evidentment aquell autocar no anava a Monistrol. Justament aleshores arribava el nostre autocar i la seva visió va provocar un autèntic rècord: el transvasament de 60 persones entre dos autocars en menys de 3 segons!

Finalment, un cop recuperats d'aquests tràfecs mati-

ners, sortirem. Pel camí recollirem els companys de Canyelles i, en passar per Sant Fruitós, l'amic Trullàs i la seva filla.

A tres quarts de nou vàrem arribar a Monistrol de Calders i, a diferència de les dues sortides anteriors, no hi havia boira! Aquest fet insòlit ens va donar esperances de poder veure, per primera vegada en el recorregut d'aquest GR, una mica del paisatge d'aquesta zona del Bages. Tot i que hi havia un neguit col·lectiu per començar a caminar en unes condicions tan favorables, abans ens instal·larem a les taules que ens havien preparat al restaurant cal Solà i esmorzàrem còmodament i, alguns, opíparament.

Amb el pap ple i amb el cap clar, a dos quarts de deu, començarem el recorregut de l'etapa que ens havia de portar fins a Sant Fruitós de Bages i, igual que a les etapes anteriors, aquesta vegada també ens van acompanyar els amics de Monistrol de Calders. Tot just començar ens trobarem amb una llarga i feixuga pujada, amb un desnivell d'uns 250 m, que feu esbufegar sorollosament a més d'un. Per sort no n'hi hagué cap més com aquesta; de fet, la resta de l'etapa

Iniciant l'etapa davant de la masia del Solà, a Monistrol de Calders. Foto: Carles González

gairebé tota fou de cara avall.

Després de deixar el camí de Talamanca arribarem a la masia de la Mussarra on varem fer una parada de reagrupament tot gaudint d'una gran panoràmica, una mica enteranyinada, sobre la vall del Llobregat i el massís de Montserrat. Cal remarcar l'astorament que va tenir el nostre *Correcaminos* quan, en apropar-se destacat al mas (com sempre), va trobar-se amb un dels companys de Monistrol que estava filmant la seva arribada! Com podia ser que l'haguessin avançat?

A partir de la Mussarra, seguirem una pista que anava baixant per entremig del bosc vorejada per una gran quantitat de restes de fogueres. Primer ens varem pensar que aquestes restes eren testimoni de grans i piromaniacs esmorzars al bell mig del bosc però n'hi havia massa; sembla ser que les fogueres les fan els desbrossadors que aviat també seran els cremadors del bosc.

Cap a dos quarts de dot-

Masia de la Mussarra. Foto: Carles González

ze varem arribar al mas de l'Estrada on férem un reagrupament. Tot explorant el recinte del mas, els tafariers de sempre descobriren una antiga portadora de raïm, record de la daurada època vinícola del Bages.

Continuant la baixada passarem prop de can Llussià, un conjunt de construccions que quedaven enlairades a la dreta del camí, i, després de travessar el llit sec d'un petit torrent, ens enfilarem per damunt de la colònia Jorba, estesa a la riba de la riera de Calders.

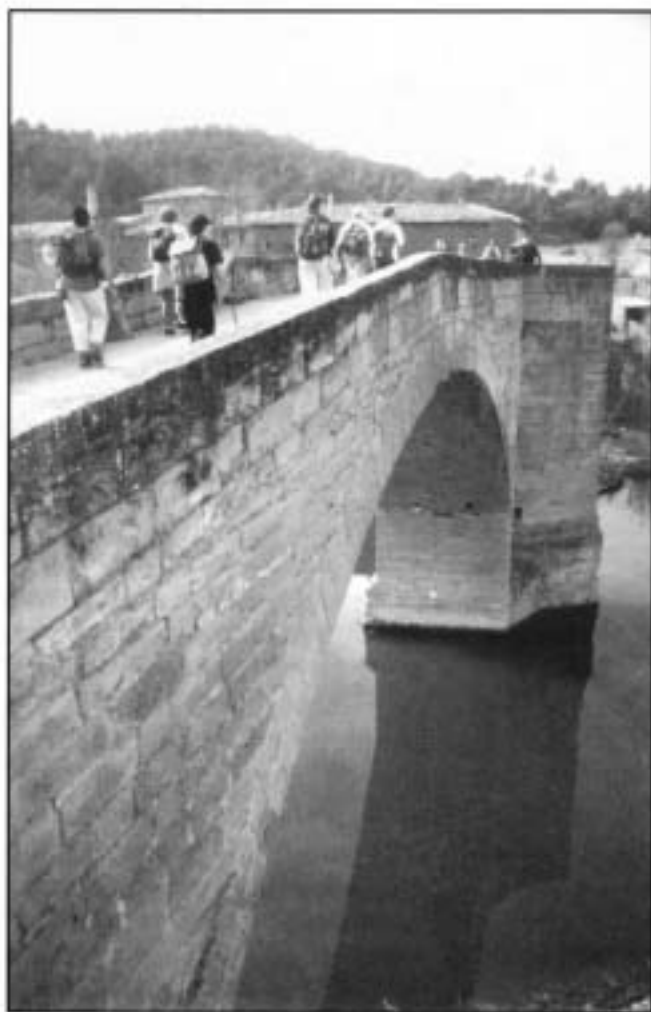
Una mica més enllà, a les envistes del mas Soler i abans de passar per davant de ca l'Angle, varem tenir l'oportunitat de veure i fotografiar una típica mulassa bagenca; llàstima que no hi hagués també un llargandaix salvadormassanec. Més endavant però, hi havia, al peu d'una torre d'alta tensió, una escultura d'en Tàpiesoles intitulada *Natura morta dins d'un ruc mecànic desballestat* i, dins d'una gossera, tot un mostrari de cans famolencs.

I així, gaudint dels animals del bestiar popular i de les manifestacions de l'art postmodern, ben aviat arribarem a les rodalies de Navarcles tot passant per la vora d'una cinglera que s'abocava vers la riera de Calders.

Passat un curt tram urbanitzat varem baixar fins al llit de la riera on descansarem una estona en el bucòlic paratge del parc del Clau, entremig de pollancre i al costat d'un petit embassament ple d'ànecs i d'altres bèsties aquàtiques. Com sempre passa en aquestes ocasions, molts dels senderistes van dedicar-se l'atipament del pluímer.

El grup passant pel canal de Cal Tàpies al parc del Clau de Navarcles. Foto: Carles González

Pont Vell de Navarces, de l'any 1796. Foto: Carles González

Amb tot això ens havia tocat el primer quart d'una; així doncs, sense presa però sense pausa continuàrem el nostre camí. Vàrem creuar el nucli de Navarces i travessàrem el Llobregat pel Pont Vell. Just a l'altra banda, hi havia un festival de BTT amb grans salts i corredisses; nosaltres, amb ganes d'arribar a la menjadora, no en férem cas i continuàrem en direcció a Sant Benet de Bages.

Una mica més endavant se'ns va presentar un dilema; segons la descripció calia seguir la pista asfaltada fins a Sant Benet per anar tot seguit cap a Sant Fruitós; algú, però, va veure els senyals del GR en un caminet que s'enfilava per un turó en direcció a Sant Fruitós. Tenint en compte que a Sant Benet era

previst anar-hi per la tarda amb l'autocar i que ja era una mica tard es va decidir seguir aquesta via alternativa que semblava més directe. Bé, no tothom va fer aquesta opció; una petita colla que portava la manduca a l'esquena, capitanejada per l'Ordovàs i la Viki, va decidir anar a dinar a Sant Benet i esperar-nos allí.

La resta de l'expedició pujàrem pel tuonet i, de moment, tot eren flors i violes

però més endavant hi hagué una mica de *nirvis* perquè semblava que, en comptes d'anar cap a Sant Fruitós, baixàvem cap a Sant Benet! Sortosament un escamot d'exploració va retrobar el bon camí i sense cap més complicació

arribàrem a Sant Fruitós de Bages a dos quarts de tres del migdia.

Havent dinat, uns al restaurant i d'altres a la carmanyola, a un quart de cinc, marxàrem amb l'autocar cap a Sant Benet de Bages. Després d'un laberíntic recorregut pels carrerons de Navarces desembarcàrem prop del monestir on vàrem arribar tot fent una breu passejada per la riba del Llobregat.

Els qui havien anat a Sant Benet directament ja havien visitat el monestir i l'amic Ordovàs fins i tot n'havia fet un bonic dibuix. Els nouvinguts férem el tomb preceptiu per les edificacions admirant els seus detalls arquitectònics i, especialment, els notables capitells del claustre.

En acabar, desfèrem el camí fins a l'autocar i a tres quart de sis marxàvem cap a Vilanova on vàrem arribar a les set en punt.

Agustí Poch
Febrer de 1999

Monestir de Sant Benet de Bages. Foto: Carles González

GR-3: un recorregut per la Catalunya interior **SANT JOAN DE VILATORRADA - CAMPS**

4a etapa: Sant Joan de Vilatorrada – Collbaix – Mas del Collet – Fals – Can Tico Vell – Camps; 14 de març de 1999; 60 participants; aproximadament 15 km.

en punt, vàrem començar la travessa i, després d'un breu recorregut per l'eixample del poble, férem una passejada pels camps de les rodalies. Enfront, entremig de la nuvolada, apareixia la fan-

Més o menys a les deu del matí gairebé tothom havia arribat i, després d'algunes temptatives per aglomerar el ramat, finalment els fotògrafs aconseguiren fer una foto al peu de la senyera que fins poc abans vàiem com una cosa gairebé inabastable. Llàstima que el dia estava com estava perquè d'haver tingut bona visibilitat, des del Collbaix, coronat per grans blocs de pedra, haguéssim vist fins el dia de demà passat i alguns, els d'ull esmolat, fins i tot la Seu de Palma.

Després d'un merescut descans continuàrem la marxa seguint la carena que marca la divisòria entre els termes de Fals i Manresa caminant al límit de la boira baixa. Tant al límit estàvem que, en baixar una mica per tra-

L'inici de l'etapa va transcórrer pel costat d'ametllers florits. Foto: Carles González

Escarmentats per l'experiència de la sortida anterior, tot i que hi havia d'altres autocars, cap dels 60 caminaires aplegats a la plaça de l'Estació s'equivocà i ens instal·larem ordenadament en el vehicle que tocava. Poc després de les set del matí sortíem en direcció a Sant Joan de Vilatorrada on arribàrem, sense parades, a un quart de nou. Seguint la tradició bagenca el dia es presentava una mica emboirat, però això, de moment, no es va preocupar massa i tots ens dedicàrem a ocupar els bars de la zona per tal d'omplir el pap.

Com un rellotge, a les nou

tasmagòrica imatge d'una senyera i algú va insinuar que aquell era el nostre objectiu immediat, el cim del Collbaix, a gairebé 250 m per damunt dels camps que travesàvem. La majoria s'ho prengué com una broma matinera i continuàrem, confiats, caminant xino-xano per la planura.

Poc temps després es féu evident que la insinuació podia ser veritat i, de cop, en trobar-nos davant d'un talús notablement inclinat, veiérem que aquell era, irremissiblement, el nostre destí. I així, relliscant i esbufegant, pujàrem fins el cim tot seguint la canal d'un escorrentiu d'aigües.

Pujant cap al cim de Collbaix. Foto: Carles G.

Tot el grup al cim del Colbaix (546 m). Foto: Carles González

vessar un petit coll, els senderistes anaven desapareixent submergits en el mar de cotó; sortosament també anaven apareixent per l'altra banda.

Passat el camí carener travessàrem el pla de Fals i arribàrem a la masia del Collet on, tot i que no estava previst, férem un reagrupament; eren les onze del matí. A partir del Collet continuàrem baixant cap a la riera de

Fonollosa passant a frec de l'amagada font dels Pins i vorejant la casa de la Massana, un notable construcció de l'any 1870. Així arribàrem a les envistes del conjunt monumental de Fals presidit per les seves dues superbes torres cilíndriques. Allí, aprofitant l'estona del reagrupament, visitàrem la placeta de l'església i del cementiri. A la llinda de la porta del fossar, sota d'una imatge calaverística, hi ha una inscripció que,

a la part llegible, diu "*Acuerdate hermano que lo que tu eres hoy yo fui y tu un día seras lo que yo ahora soy*"; una veritat com un temple. En aquest conjunt monumental de Fals se celebra un reconegut pessebre vivent del qual en quedaven alguns testimonis.

A les dotze seguirem la baixada fins travessar la riera de Fonollosa a gual i després continuàrem per la carretera de Manresa a Calaf passant per la vora de la urbanització de Canet de Fals i el molí de Boixeda. Una mica més endavant, abande can Tico Vell, començàrem a enfilar-nos vers el pla de Camps.

Gairebé al capdamunt de la pujada, al costat de les restes de ca n'Oliveres i prop de can Manel, férem una parada de reagrupament i descans. Eren dos quarts d'una i començava a plovisquejar. Amb una mica de neguit per la proximitat de la mulleina continuàrem pujant vers la gran propietat de Clarena. Abans d'arribar-hi el plugim ja es féu per-

Carena ben definida que baixa del cim del Colbaix. Foto: Carles González

Una de les espectaculars torres cilíndriques de Fals. Foto: Carles González

La mateixa torre anterior vista des de sota. Foto: Carles González

sistent i aparegueren les capel·lans i els paraigües.

La pluja motivà que el pas per davant de la tomba del soldat desconegut, al límit del pla de Camps, fos ràpid i sense ceri-

mònies. Sortosament, però, abans d'arribar al final de l'etapa, al poblet de Camps, ja havien tancat l'aixeta i poguérem acabar sense el guarniment xubasqueril. Malles llengües diuen que el nostre *Correcaminos* particular anava tan

embalat que, en arribar a Camps, no va parar i seguí endavant un bon tros; sort que fou avisat i pogué tornar enrera!

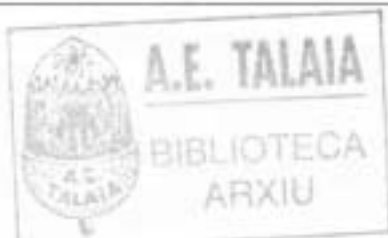
Una mica abans de les dues, l'autocar ens traslladà fins a la

urbanització Canet de Fals on dinàrem. Alguns ho feren enclaustrats al restaurant i d'altres gaudint lliurement de la natura. Tal com era previst, a un quart de cinc sortírem cap a Vilanova on vàrem arribar, sense cap problema, a tres quarts de sis.

**Agustí
Poch**
Març de
1999

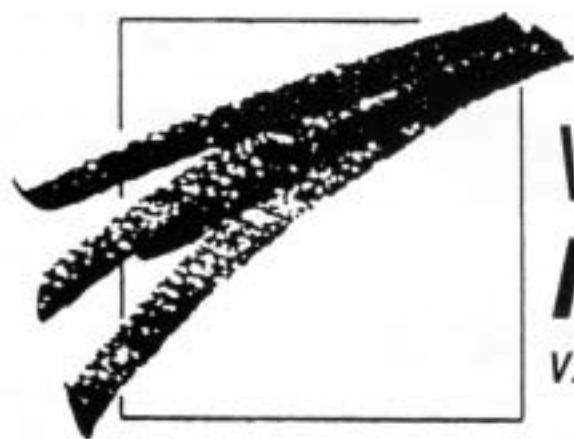
El grup de senderistes arribant a l'objectiu final de l'etapa: Camps. Foto: Carles González

la lionesa

PASTISSERIA

Santa Eulàlia, 6 - Tel. 93 893 02 99
VILANOVA I LA GELTRÚ

VIATGES
INTERGAVA

V. INTERNACIONAL GAVA, S.A. G.C. 129

LA VOSTRA AGENCIA DE CONFIANÇA
US OFERIM TOT TIPUS DE SERVEIS I PRODUCTES
A MES DE LA VENDA DE BITLLETS D'AVIO I TREN

OFERTES ESPECIALS PER ALS SOCIS DE L'A.E.TALAIA
CONSULTEU-NOS... US ESPEREM!

C. Almirall Colom, 6 - Tel. 93 814 43 53 - Fax 93 814 28 07 - VILANOVA I LA GELTRÚ

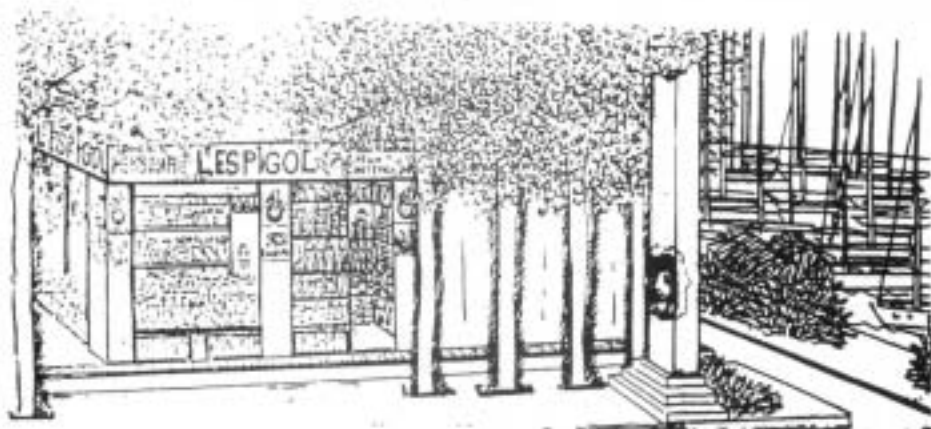
El plaer de comprar

i ara hem obert botiga a Vilanova,
al c/ Dr. Zamenhof, 28 - Tel. 93 815 92 14

P La compra fàcil
PASSEIG MARÍTIM - SEGUR DE CALAFELL

HERBOLARI L'ESPIGOL

Herbes, dietètica, formatges i especialitats

GRAN
ASSORTIT
DE
PRODUCTES
ENERGÈTICS
PER A
ESPORTISTES

Rambla de la Pau, 103 - Tel. 93 815 13 11 - 08800 Vilanova i la Geltrú

El Giraldo

«EL BUEN TAPEO»

junt a la Piscina Municipal

C/ Pelegrí Ballester, 19-21
Tel. 93 815 62 02

08800 VILANOVA I LA GELTRÚ

 **INTERSPORT
OLARIA**

TOT PER A L'ESPORTISTA

A Vilanova:
Pl Soler i Gustems, 5
Francesc Macià, 50
Francesc Macià, 101

A Vilafranca:
La Parellada, 18

Al Vendrell:
Àngel Guimerà, 32

Intersport Olaria us ofereix un bon assortit de botes, motxilles i sacs per a tot tipus d'excursió i senderisme. Amb el suport de les marques

McKinley
Alpina
Boreal

Ferrino
Coleman
Chiruca

Salomon
Line 7
Petzl

Trango
Columbia
Polar Mountain

que et garanteixen un bon material per a cada ocasió.

I a més, durant aquest mes, els socis de La Talaia us podeu beneficiar d'un 10% en els articles de muntanya